

เสียงเพลงดังคลอเบาๆ ด้านในรถสีดำคันหรูขณะเคลื่อนตัวผ่านถนนสายแล้วสายเล่าไปอย่างรวดเร็ว บอดีการ์ดและคนขับรถไร้เสียงพูดคุย หายใจแผ่วเบาด้วยกลัวว่าจะทำให้เจ้านายที่อยู่ด้านหลังตื่นขึ้นมา ผู้ที่นั่งอยู่ด้านหลังคือชายหนุ่มอายุสามสิบเอ็ดอย่างสามสิบสองปี ผมดำสนิทใส่เสื้อหวีเป็นทรงแทบไม่กระดิก ดวงตาดูตันปิดสนิท คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากเม้มนิดๆ ไทรหนวดขึ้นเขียวเพราะเจ้าตัวยังไม่มีเวลากะโจน มองอย่างไรก็รู้ว่าต้องหล่อ แม้แต่ตอนหลับตายังดูดี สู้หและเน็กไทถูกถอดออกวางไว้ด้านข้าง เสื้อยืดสีเขียวย่อหน้าแขนเสื้อถูกพับขึ้นอย่างลวกๆ กระดุมปลดลงมาสองสามเม็ด แขนแข็งแรง ไชวักอดอก ขาทั้งสองข้างแยกออกจากกันเล็กน้อยภายใต้กางเกงสแล็ก สีดำเรียบหรู เท้าสวมใส่รองเท้าหนังสีดำมันเงา สิ่งที่ทำให้รู้ว่าเจ้าตัวยังมีลมหายใจอยู่ก็คืออกที่กระเพื่อมขึ้นลง ใบหน้าที่เรื่อเล็กน้อย ผิวของเขากอสีแทนเพราะอาบแดดอยู่เสมอ รวมทั้งออกกำลังกาย

ตลอดทำให้มีร่างกายที่กำยำแข็งแรง เห็นได้จากรอยตึงของชุดที่สวมใส่ มองปราดเดียวก็รู้ว่าทั้งร่างมีแต่กล้ามเนื้อส่วนงดงาม

ชายหนุ่มที่นั่งหลับตาพักผ่อนอยู่เบาะหลังคนนี่คือ เหมันต์ เซอร์รอสติ เป็นหนึ่งในผู้บริหารหนุ่มรุ่นใหม่ของตระกูลเซอร์รอสติที่มีชื่อเสียงโด่งดังไม่แพ้พี่น้องคนอื่นๆ และที่สำคัญคือเขายังโสด ญาติชาย ลูกพี่ลูกน้องคนล่าสุดเพิ่งจะแต่งงานไป ทำเอาสาวๆ ใจสลาย ตอนนั้น เหลือเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่ยังพอให้หญิงสาวต่างรู้สึกมีความหวังว่าจะได้เป็นหนึ่งในสะใภ้ตระกูลนี้

เซอร์รอสติเป็นตระกูลใหญ่มีชื่อเสียงทั้งในประเทศและนอกประเทศ มีเครือข่ายธุรกิจหลากหลายทำกำไรต่อบีหลายหมื่นล้าน ทั้งธุรกิจฟาร์ม ไร่ส้ม โรงแรมทั้งในเครือในประเทศและต่างประเทศ ร้านเพชรพลอย ไหนจะยังโรงงานผลิตเครื่องดีที่พี่น้องร่วมกันเปิดใหม่ เมื่อสองปีก่อนก็ตีตลาดแข่งบริษัทอื่นๆ ขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่ง ถือครองส่วนแบ่งตลาดมากกว่าสามสิบเปอร์เซ็นต์ แล้วไหนจะยังมีน้องเขยเป็นนักธุรกิจชื่อดังทางฝั่งจีนและฮ่องกงอีก คุณอาซาคุณป้าแม่จะยกกิจการให้กับลูกชายและหลานชายดูแลแล้วก็ยังคอยเป็นหูเป็นตาให้กับลูกหลานตลอด ได้ยินว่าเขาไม่หวังให้หลานสะใภ้เป็นคนรวย แต่ต้องการคนดีๆ ให้กับลูกหลานเท่านั้น ดูได้จากสะใภ้แต่ละคนที่ไม่ร่ำรวย แต่ก็ทำให้ลูกๆ และหลานชายรวมถึงเขาเองมีความสุข มีเหลนชายเหลนสาวน่ารักให้ได้กอดชื่นใจ ในตระกูลไม่มีความขัดแย้งเรื่องทรัพย์สินเหมือนตระกูลใหญ่อื่นๆ ที่แม่จะร่ำรวยแต่ก็มักจะมี ความขัดแย้งเรื่องเงินทองทรัพย์สินฟ้องร้องกันให้ได้อับอาย มีใครจะไม่อยากเป็นสะใภ้ตระกูลนี้บ้างเล่า

คนขับรถมองไปด้านหน้าตลอด เมื่อถึงถนนสายหลักที่จะไป รถเริ่มเยอะขึ้นเรื่อยๆ เริ่มติดไฟแดง รถจอดสนิทด้านหน้า ดวงตาที่ปิดสนิทค่อยๆ ลืมขึ้นอย่างช้าๆ สายตาปรับได้แล้วก็กวาดมอง

ไปรอบๆ จนถึงด้านนอกที่เป็นทางม้าลาย ผู้คนเริ่มเดินข้ามไปมาอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลาสัญญาณไฟ ดวงตามคมเข้มน้ำกำลังจะละออก พลันได้สะดุดกับคนคนหนึ่งที่กำลังเดินผ่านรถยนต์ที่เขาั่งอยู่ไปอย่างช้าๆ เขาขยับตัว มือหนาเลื่อนไปจับตัวล็อกประตูรถแต่ก็ต้องขยับไว้ ทางตากะตุก ก่อนที่รถจะเลื่อนออกเมื่อได้สัญญาณไฟ เขาไม่สามารถลงจากรถเพื่อตามไปได้

“คุณหมันต์ต้องการอะไรครับ” บอดีการ์ดเห็นท่าทางของเจ้านายแล้วเอ่ยถาม เมื่อเห็นว่าเจ้านายของตัวเองมองไล่ด้านหลังไป มีท่าทางผิดปกติ

“ไม่มีอะไร ไปต่อ” หมันต์ปรับท่าทางเป็นปกติ น้ำเสียงขริมตอบลูกน้องไป แต่ใจเขาตอนนี้กลับหวนหนีไปถึงคนเมื่อสักครู่นี้แล้ว

“ครับ” บอดีการ์ดไม่ได้ซักถามอะไรต่อ

ไม่นานรถก็มาถึงที่พักโรงแรมหรูในเมืองหลวงเครือเซอร์รอสติ หมันต์ไม่ชอบไปพักที่คฤหาสน์ของตระกูลเพราะตอนนี้ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย เขาเลยไม่ไปพัก แต่เมื่อไรที่คนในตระกูลลงมาจากภาคเหนือมาพักที่คฤหาสน์เขาถึงจะเข้าไป แต่ส่วนใหญ่เขาชอบพักที่ห้องพักของโรงแรมมากกว่า เพราะชั้นบนสุดหรูเป็นที่พักส่วนตัวที่เงียบสงบ

หลังจากงานแต่งงานของพายุแล้วเขาก็เดินทางไปส่งญาติผู้หนึ่งกับหลานๆ ที่ฮ่องกง ก่อนจะเดินทางไปร่วมประชุมยังอเมริกา เป็นการประชุมหุ้นส่วนของธุรกิจโรงแรมในเครือเซอร์รอสติ ก่อนจะแวะไปลาสเวกัสเพื่อประชุมต่อในโรงแรมและกาสิโนที่ตระกูลเขาเป็นเจ้าของ เพิ่งจะได้เดินทางกลับมาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงนี้เอง เขายังต้องอยู่ที่กรุงเทพฯ เพื่อประชุมแทนพายุที่ตอนนี้หนีพาเมียเด็กไปฮันนีมูนหวานน้ำอ้อยที่หมู่เกาะโหนดสักแห่ง เห็นว่ายังจะพาเมียไปท่องยุโรปอีกด้วย ทั้งงานทั้งหมดไว้ให้เขาและน้องชายคนอื่นๆ เขาอดที่จะหมั่นไส้ไม่ได้ พี่ชายน้องชายเขาแต่ละคนพอมียเมียแล้วหลงเมียกันทั้งนั้น แต่จะ

ว่าอะไรได้ ในเมื่อผู้ชายตระกูลนี้เป็นแบบนี้กันทั้งนั้น อีกอย่างหลานๆ ของพวกเขาก็น่ารักน่าชัง ทำเอาเขาใจแข็งได้ไม่นาน จำต้องยอมให้ เจ้าพี่ชายตัวดีพาเมียเด็กไปฮั้นหนีมุนหวานจำเพื่อปั้นเจ้าพายุตัวน้อย ตามที่ต้องการ

พอดีการ์ดตามมาส่งเจ้านายถึงห้องพักด้านบนแล้วเตรียมจะ แยกย้ายกลับไปยังส่วนห้องพักของพวกเขาตนเอง แต่ยังไม่ทันจะได้ถอย ออกไป เหมันต์ก็หันมาส่งคำกับหนึ่งในพอดีการ์ดคนสนิท

“พรตโทร.ตามซินินทร์มาให้หน่อย”

“ได้ครับคุณเหมันต์” พรตรับคำแล้วรีบทำตามทันที ส่วนนิคสัน การ์ดอีกคนก็ออกตามพรตไปที่ห้องพักของตัวเอง พรตโทร.ตาม ไม่นานซินินทร์ก็มาถึง พรตรีบพาซินินทร์เข้าไปพบกับเจ้านาย ในห้องทำงานส่วนตัว

เหมันต์กำลังครุ่นคิดถึงบางเรื่องที่กำลังคาอยู่ในใจ ใบหน้าหล่อเหลา หนึ่งเรียบจนแทบทำให้คนหยุดหายใจได้เลย

“คุณซินินทร์มาแล้วครับ”

“อืม” เหมันต์รับคำ พรตก็ถอยออกไปพร้อมกับปิดประตูห้องให้ เรียบร้อย ฝ้าอยู่ด้านนอก ซินินทร์เดินเข้ามาแล้วนั่งลงที่โซฟาตรงข้าม กับเหมันต์ เขาเห็นบนโต๊ะมีแก้วใส่น้ำดื่มวางอยู่ มีร่องรอยของการดื่ม ไปบ้างแล้ว

“คุณเหมันต์เรียกผมมามีเรื่องเร่งด่วนอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้เร่งด่วนอะไรมากมายนักหรอก แต่จะให้นายช่วยตาม คนคนหนึ่งให้ฉันหน่อย” เหมันต์มองสบสายตาของซินินทร์แล้วก็เอ่ย ออกมาเสียงเรียบๆ

“เอ่ คนเหรอครับ”

“ใช่ นายเองก็พอจะรู้จัก”

ซินินทร์ทำหน้าที่นิ้วชี้ขมวด พยายามคิดและค้นหาว่าเป็นใคร

ที่เจ้านายต้องการให้เขาสืบ เพราะคนที่เขารู้จักและเจ้านายรู้จักก็มีอยู่ เยอะพอสมควรเลย และดูท่าคนนี้น่าจะสำคัญไม่น้อย ไม่อย่างนั้น เจ้านายคงไม่เรียกใช้เขา เขาทำงานเป็นเลขาฯ และนักสืบลับๆ ของ เหมันต์มาหลายปีแล้ว และงานที่เขาทำก็สำเร็จทุกงาน ไม่มีอะไรผิดพลาด เพราะมีสายข่าวส่วนตัวเยอะ เงินที่เจ้านายจ่ายก็เพียงพอที่จะทำให้งาน ทุกอย่างราบรื่น

“เธอเคยเป็นผู้หญิงของฉันเมื่อห้าปีที่แล้ว นายเองก็น่าจะจำได้”

“ฮะ จะ...เจ้านาย เอ่อ คุณเหมันต์ต้องการให้ผมตามหา คุณสิรินภาหรือครับ”

ชินนทร์เพลออัปปากค้างอย่างตกใจ และไม่คิดว่าเจ้านายของเขา จะให้ตามหาหญิงสาวที่ทำให้เจ้าตัวต้องเสียเปรียบคนหลายๆ คน รวมถึงได้รับความอับอายเมื่อสี่ปีที่แล้ว นี่จะเรียกว่าให้ตามหาเพราะ ความแค้นหรือว่ามีเรื่องอื่นอะไรอีกที่เขาไม่รู้กันแน่

สิรินภาหันหน้าให้เจ้านายเขาเสียเปรียบได้รับความอับอายเสียชื่อเสียง ทั้งยังเสียเงินไปหลายสิบล้านให้กับนักธุรกิจเจ้าเล่ห์อย่างเจ้าสัวชัชชชาย ในครั้งนั้น สิ่งที่ทำให้เจ้านายพอจะหายแค้นได้บ้างก็คือการได้ตัวสิรินภา มาเป็นผู้หญิงข้างกายอยู่ครึ่งปี ก่อนที่เจ้านายเขาจะต้องเดินทางไปดูงาน ที่อเมริกาเป็นเวลาครึ่งปี แต่ระหว่างนั้นก็ไม่ได้พาสิรินภาไปด้วย ทั้งเธอ เอาไว้ที่เมืองไทยโดยไม่ได้สนใจใยดีแต่อย่างใด สิรินภาเองก็ออกจาก เพนต์เฮาส์ส่วนตัวของเจ้านายไปหลังจากที่เจ้านายเขาไปอเมริกา ได้ไม่นาน เขาเองก็ไม่ได้คิดที่จะติดตามใส่ใจเพราะไม่ได้มีคำสั่งจาก เจ้านายสั่งเอาไว้ เวลาผ่านมาห้าปีแล้ว เขาไม่แน่ใจว่าสิรินภาจะกลับไป ที่บ้านเดิมหรือเปล่าที่นี่สิ

“ใช่” เหมันต์รับคำเพียงคำเดียวหนึ่งๆ ชินนทร์ก็ลื่นน้ำลายลงคอ ก่อนจะทำใจให้สงบดังเดิม

“คุณเหมันต์ต้องการให้ผมตามหาเพียงอย่างเดียวหรือครับ

หรือว่าพบตัวแล้วให้พากลับมาหาคุณหมันต์ที่นี่”

“สืบหาให้พบก่อนว่าอยู่ที่ไหน ส่วนเรื่องอื่นๆ ค่อยว่ากันทีหลัง”

“ได้ครับ เอ่อ...แล้วคุณหมันต์ต้องการอะไรที่สุดแคไหนครับ”

“ไม่เกินหนึ่งสัปดาห์”

ได้ฟังคำตอบแล้วให้ลอบปาดเหงื่อ เวลาเจ็ดวันกับหญิงสาว
หนึ่งคนเขาไม่แน่ใจว่าจะเจอไหม แต่ถ้าเธอกลับไปที่บ้านเก่าก็น่าจะ
ตามหาได้ไม่ยาก แต่ถ้าไม่อยู่แล้วนี่สิงานยากเลย

“ห้าแสนพอไหม” เสียงเข้มดังเข้ากระทบโสตประสาท ชนิรินทร์
เกร็งไปทันที เจ้านายหนุ่มเงินขนาดนี้เขี้ยวหรือนี้

“พอครับ ผมจะรีบตามหาให้พบโดยเร็วที่สุด คุณหมันต์รอ
ฟังข่าวได้เลยครับ”

“อืม”

“ฉันผมขอตัวก่อนครับ” ชนิรินทร์เอ่ยขอตัวแล้วก็ออกไป เพื่อ
เตรียมตัวไปตามหาคนให้พบเร็วที่สุดตามคำสั่ง

หมันต์ไม่ได้ลุกออกจากห้องทำงาน เขาหยิบแก้วคริสตัลที่มี
ของเหลวรสร้อนแรงอยู่ด้านในขึ้นจิบ หมุนแก้วออกไปทางด้านผนังกระจก
มองออกไปด้านนอกเห็นท้องฟ้าตัดกับตึกมากมายที่เปิดไฟในตอน
กลางคืนให้แสงสิ่งงดงามแปลกตาไม่แพ้ตอนกลางวัน บนท้องฟ้าสีเข้ม
สายฟ้าพาดผ่านเป็นเส้นสายนำหวาดหวั่นอยู่หลายครั้ง แต่ร่างสูงกลับ
ไม่ได้คิดขยับจากเก้าอี้หรือลุกขึ้นไปปิดม่าน ไม่นานสายฝนก็ซัดมา
พร้อมทั้งสายฟ้าและเสียงคำรามลั่น

“อ่า...”

“พะ...พอแล้ว พอแล้วค่ะ”

“ยัง เธอเสนอตัวเข้ามาเองไม่ใช่เหรอ”

“ไม่ใช่ ฉันไม่ได้ทำ...ไม่”

“แน่ใจหรือว่าไม่ใช่” เสียงเข้มหัวนพรำไปด้วยความปรารถนา
ใบหน้าซ่อนอยู่ในความมืดมิด ร่างของเขาขยับเคลื่อนไหวอยู่เหนือ
ร่างเล็กไม่ยอมแรง หลงมัวเมาไปกับต้นเหตุที่ถูกกระตุ้นไม่หยุดหย่อน
ไม่สนใจอะไรทั้งนั้นนอกจากความปรารถนาที่ต้องปลดปล่อย

“ฉันไม่ได้ทำ”

“อย่าคิดปฏิเสธ” เขาไม่ปล่อยให้เธอได้ปฏิเสธ ก่อนที่บรรยากาศ
จะเปลี่ยนไปเป็นความวุ่นวายยุ่งเหยิงและคนมากมายที่รุ่มล่อม ชี้นี้
ก่นดำ

“แกทำอะไรลงไปซะ”

“นั่งเด็กใจแตก ทำเรื่องขายหน้า”

“แกคิดจะแย่งทุกอย่างจากลูกของฉันอย่างนั้นหรือ”

“ใส่หัวแกออกจากบ้านหลังนี้ไปเลย ไป”

“ฮึ๊ก ทำไมเธอต้องทำร้ายกันแบบนี้”

“แกมันเลี้ยงไม่เชื่อง ใส่หัวไป ฉันไม่เคยมีญาติอย่างแก”

เสียงก่นดำ สายตาซึ่งซังของชายหญิงทั้งวัยรุ่นและสูงวัย นำเสียง
ที่สะท้อนก้องอยู่ในวงวนความคิด ร่างเล็กที่ขดตัวอยู่ในผ้าห่มสิ้นสะท้าน
อยู่บนเตียงกว้าง ที่มองอย่างไรก็รู้ว่าได้ผ่านเรื่องราวควาโลกีย์มาอย่าง
เร้าร้อนขนาดไหน ทุกคนไม่สนใจอะไร สนใจเพียงอย่างเดียวคือการ
ชี้นี้ก่นดำและขับไล่

“นี่นะ แกมันร้ายกาจ นั่งตัวดี”

ฝ่ามือรุนแรงตบพร้อมกับจิกทั้งผมยาวสลวยเผยให้เห็นใบหน้า
ซีดเผือดแดงกำ นัยน์ตาบวมซ้ำจากการร้องไห้ เธอมองไปยังหญิงสาว
วัยใกล้เคียงที่กำลังร้องไห้ส่งสายตามองมาอย่างเคียดแค้น ริมฝีปาก
ของหญิงสาวคนนั้นบิดโค้งก่นดำออกมาเช่นเดียวกับคนอื่น

“แกอิจฉาลูกฉัน แกเลยวางแผนนี้”

หญิงสาวผู้ถูกทำร้ายส่ายหน้าไปมา แต่ก็ไม่ได้เอ่ยคำปฏิเสธ แต่อย่างใด ปล่อยให้ตัวเองถูกกระทำ ก่อนที่จะมีมือหนาจับมือของ หญิงวัยกลางคนที่กำลังทำร้ายเธออยู่แล้วผลักออกไป

“เรื่องนี้ไว้คุยกันด้านนอก พวกคุณออกไปก่อน”

เสียงข่มนี้อีกแล้ว แต่เธอไม่ได้เงยหน้ามอง ไม่คิดที่จะขอบคุณ เขาด้วย เพราะเขาเป็นหนึ่งในคนที่โทษเธอเช่นเดียวกัน ความรู้สึก ละอายถูกแทนที่ด้วยความเสียใจสุดซึ้ง ทุกคนออกไปจากห้องนี้ ทิ้งไว้ เพียงหญิงสาวกับชายหนุ่มในห้อง

“หลังจากนี้ฉันมีเรื่องต้องคุยกับเธอ อย่าได้คิดไปไหน”

สิ้นเสียงเขาก็ออกไปพร้อมกับปิดประตูเสียงดัง ภาพตัดไปที่ ห้องหรรษา ร่างของเธอถูกเหยียดลงบนเตียงนอนอย่างแรง

“ต่อจากนี้เธอคือผู้หญิงของฉัน จนกว่าฉันจะพอใจ”

“ไม่”

ความมืดแวบผ่านตัดเข้ามาพร้อมกับเสียงเล็กๆ และร่างอบอุ่น ผวาขยับในอ้อมแขน ใบหน้าเล็กๆ ของเจ้าของความฝันขึ้นไปด้วย เหนือซิมที่หน้าผากนูน ลมหายใจสะท้อนขึ้นลง เธอตื่นจากฝันร้าย เพราะการปลุกจากร่างเล็กที่อยู่ในอ้อมแขน ดวงตากลมโตทั้งสองสบกัน มือสั้นๆ ค่อยๆ ยกขึ้นลูบที่ใบหน้ากลมป้อมของลูกสาวตัวน้อย ในอ้อมแขน

“คุณแม่ฝันร้ายเหยอะคะ”

เสียงใสกังวานดังออกมาจากริมฝีปากแดงเรื่อ ดวงตากลมโต ที่คล้ายกันมองมายังมารดาด้วยความหวาดหวั่น ร่างเล็กกลมป้อม ผิวขาวสุขภาพดี เด็กหญิงตัวน้อยวัยสี่ขวบสั่นสะท้านเพราะความหวาดหวั่น หนูน้อยตื่นมาด้วยความตกใจเพราะเสียงร้องของมารดา

ดวงตากลมโตเอ่อไปด้วยน้ำตา กลัวว่ามารดาจะเป็นอะไรไป

“ใช่ค่ะ คุณแม่ฝันร้าย แต่ตอนนี้ไม่เป็นอะไรแล้ว นานาไม่ต้องกลัวนะ คุณแม่ไม่เป็นอะไรค่ะ”

สิรินภากระซิบอ้อมแขนกอดร่างเล็กๆ ของลูกสาวเอาไว้แน่น ร่างกลมบ่อมขยับเข้าหาความอบอุ่นของแม่แล้วฉีกยิ้มกว้าง ขยับร่างเล็กแนบชิด สิรินภากดจูบที่หน้าผากเล็กๆ และแก้มผู้แดงเรื่อของลูกสาว มือที่กอดอยู่ตบเบาๆ บนหลังเล็กของแกอย่างปลอบโยน

สิรินภาฝันร้ายถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อห้าปีก่อนหลังจากที่ไม่ได้คิดถึงมันมานานแล้ว วันนี้แปลกมากที่อยู่ดีๆ เรื่องที่เคยเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้วฉายวนซ้ำในความฝันทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวด ทั้งๆ ที่เธอพยายามจะลืมมัน

“คุณแม่ไม่ต้องกลัว นานาจะกอดคุณแม่เองค่ะ”

น้ำเสียงใสราวกับน้ำทิพย์โลมจิตใจให้ผ่อนคลาย ริมฝีปากอวบอุ้มขยับยิ้มหวานให้กับลูกสาวตัวน้อย ใครกันแน่ที่จะกล่อมใคร เพราะไม่นานเจ้าตัวน้อยในอ้อมแขนก็หลับปุ๋ย สิรินภาขยับร่างกายให้ลูกสาวตัวน้อยในอ้อมแขนนอนให้ดีที่สุด ดวงตากลมโตมองไปยังใบหน้าเล็กๆ ที่อยู่ใให้อ้อมแขน เธอใช้ปลายนิ้วปิดผมม้าที่ระบิหน้า เห็นหน้าผากกว้างมีไรผมอ่อนๆ ขึ้นเต็ม คิ้วเข้มแต่เรียวสวย ดวงตากลมโตของลูกสาวปิดสนิทเห็นขนตาวาวราวกับปีกผีเสื้อ จมูกเล็กๆ โต้งสั้นอย่างเห็นได้ชัด รับกับริมฝีปากแดงเรื่อเล็กๆ แก้มใสผู้นุ่มน่มจนอยากจะก้มหน้าลงไปกอดเล่น สิรินภาโน้มใบหน้าลงไปหอมพอดใหญ่ กลิ่นหอมอ่อนๆ ชวนให้ใจละลาย ลูกสาวตัวน้อยผิวขาวราวกับน้ำนมอย่าให้แก่ลืมหงายขึ้นมาเลย เพราะดวงตาคลายกับดวงตาของเขาคนนั้น แต่อ่อนโยนกว่ามากเพราะความเป็นเด็ก

“แม่รักหนูค่ะ” สิรินภากระซิบบอกรัก พยายามไม่คิดถึงเรื่องราวก่อนหน้าที่จะมีเด็กน้อยตัวเล็กนี้ แต่ก็เป็นไปได้ยาก เพราะการกระตุ้นของ

ความฝันเมื่อสักครู่

ห้าปีก่อน

สิรินภามีชื่อเล่นที่ครอบครัวเรียกกันว่า ‘ปลายฟ้า’ เธอเพิ่งจบมัธยมปลาย ้วยสิบแปดปี มีดวงตากลมโต ไบหน่ารูปไข่ จมูกโด่งรั้นริมฝีปากอวบอ้อมแดงเรื่อ ผมสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ เป็นสีธรรมชาติ ไม่ได้ย้อม เธอมักจะถักเปียหรือมัดหางม้าไว้เพื่อป้องกันไม่ให้มันมาระไบหน้าเวลาที่จะต้องทำงานบ้าน เธอสูงร้อยหกสิบสาม รูปร่างผอมบาง ผิวขาวเหลือง เธออยู่ในชุดของแม่บ้านในคฤหาสน์สุดหรูของเจ้าสัวชัชชาย แม้ว่าเธอจะมีศักดิ์เป็นญาติ แต่เป็นญาติห่างๆ ที่มาขออาศัยใบุญุเท่านั้น

เจ้าสัวชัชชายรับครอบครัวของเธอเข้ามาทำงาน แม่ได้เป็นหัวหน้าแม่บ้านทำงานในคฤหาสน์หลังนี้ ก่อนหน้านั้นเธอมีพ่อและแม่ แต่เมื่อสามปีก่อนพ่อของเธอที่เป็นคนติดตามชัชชายได้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ทำให้มารดาที่สุขภาพไม่ค่อยดีเสียใจและตรอมใจมาก มารดาของเธอเป็นโรคไตมาหลายปีแล้ว ก็ต้องทำการฟอกไตสัปดาห์ละสองครั้ง ใช้เงินจำนวนไม่น้อยในแต่ละครั้ง

สิรินภালেยรับหน้าที่แม่บ้านแทนแม่ของเธอ เพื่อผ่อนปรนการทำงานของแม่และยังมีเงินเดือนนำไปเป็นค่าใช้จ่ายในการฟอกไตแม่ของเธอพอจนหนึ่งแทบติดกระดุก ค่าความงามยังคงมีให้เห็นร่างกายตอนนี้เป็นอุปสรรคในการทำงานมาก ทำได้นิดๆ หน่อยๆ ก็เหนื่อย สิรินภาเรียนไปด้วยทำงานบ้านไปด้วยจนตอนนี้เธอจบมัธยมปลายแล้ว

วันนี้ทั้งวันก็ทำการเตรียมตัวจัดเลี้ยงที่คฤหาสน์พร้อมกับสาวใช้คนอื่นๆ มีเจ้าหน้าที่สำหรับรับจัดเลี้ยงเข้ามาจัดสถานที่ด้วยเช่นกัน

พรุ่งนี้จะเป็นการเลี้ยงฉลองวันเกิดให้กับลูกสาวสุดรักของเจ้าลัว้ชัชชาย กับคุณหญิงนันทิดา พรชুমพล ลูกสาวของทั้งสองชื่อคุณหนูหวาน รุจิดา พรชুমพล อายุยี่สิบเอ็ดปี พรุ่งนี้จะมีสิบสองปีเต็ม ขาวสวย เป็นดวามหาวิทยาลัยมีชื่อ เรียนอยู่ปีสอง มีชื่อเสียง สูงร้อยเจ็ดสิบ รูปร่างผอมบาง เป็นลูกสาวทายาทพันล้าน เป็นที่รู้จักในสังคมไฮโซ เจ้าตัวน่ารักสดใส แต่ไม่มีใครได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงนอกจากสิรินภา ชัชชาย ชายหนุ่มที่เธอคบด้วย บรรดาเพื่อนร้ายๆ ที่สนิทสนมของเธอ และสาวใช้บางคน

สิรินภาบังเอิญได้พบอุบัติเหตุกรรมเลวร้ายของเธอเมื่อครั้งที่พ่อและแม่ของคุณหนูหวานไม่อยู่บ้านหนึ่งเดือน เจ้าตัวพาคนรักและเพื่อนสนิท มาเลี้ยงฉลองในบ้าน มีการเสพสารเสพติดบางประเภท เม้าและมั่ว แถมยังลงมือทำร้ายเพื่อนสนิทที่คิดหักหลังจนเพื่อนคนนั้นถูกนำส่งโรงพยาบาล คนที่ปิดเรื่องนี้ให้เป็นเลขาฯ คนสนิทของเจ้าลัว้ชัชชาย เขาพาหญิงสาวคนนั้นไปส่งโรงพยาบาลอย่างเงียบๆ จ่ายค่าทำขวัญจำนวนมาก พร้อมกับบ่วงสัญญาเพื่อไม่ให้หญิงสาวคนนั้นเอาความเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอทั้งหมดจากคฤหาสน์หลังนี้ เรื่องราวที่สิรินภาบังเอิญได้เห็นทำให้เธอกลัวจนตัวสั่น ทั้งการทำร้ายร่างกาย รุมตบตีหลังจากเม้ากันแล้ว แถมยังให้แฟนกับเพื่อนชายทำร้ายถ่ายคลิบเอาไว้แบล็กเมล์

สิรินภาวิ่งหนีออกมาก่อนที่จะเห็นชั้นตอนที่เพื่อนชายสองคนนั้น ทำร้ายหญิงสาวคนนั้น เธอไม่กล้าเอาเรื่องนี้ไปบอกใคร แต่ทราบจากการซุบซิบของคนใช้บางคนได้เห็นและเธอก็ถูกเงินปิดปากให้เงียบสนิทได้ แต่หลังจากทุกอย่างเกิดขึ้น รุจิตากลับทำตัวปกติ เป็นหญิงสาวอ่อนหวาน น่ารักในสายตาของคนทั่วไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นหลังจากนั้น

ไม่นานก็จัดเตรียมพื้นที่สำหรับงานฉลองวันเกิดเรียบร้อย สิรินภา กลับไปที่ห้องซึ่งเป็นเรือนด้านหลังสำหรับแม่บ้านและสาวใช้ด้านหลัง มารดาของเธออาการไม่ค่อยสู้ดีสักเท่าไร และอาจจะพร้อมจากไป

เมื่อไรก็ได้ ทำให้สิรินภาเป็นห่วง เธอทำอาหารให้แม่กินเสร็จก็ส่งเข้านอน
เรียบร้อยแล้วถึงมาจัดการตัวเอง

๒ ชั่วโมงต่อมา ร้านอาหารและพนักงานฝ่ายต่างๆ เข้ามาที่อุทยานสน
เพื่อเตรียมความพร้อม ช่วงบ่ายรุจิตากลับมาถึงบ้านก็แต่งตัวอย่างงดงาม
ด้วยชุดเดรสสีขาวสุดเซ็กซี่สีปิ่นหวานนิดๆ ด้วยลูกไม้ทำให้ไม่ดูกำกั้น
มากเกินไปนัก เธอเรียกให้สิรินภาเข้าไปหาแล้วบอกให้เธอทำบางสิ่ง
พร้อมกับเสนอเงินก้อนใหญ่เพื่อให้นำไปใช้ในการรักษาแม่ของเธอ
สิรินภาลังเลแต่กลับถูกแบล็กเมลล์จากรุจิตาเพราะเธอได้รู้จุดประสงค์
ของเจ้าตัวแล้ว ถ้าเธอไม่ทำก็จะได้ทั้งเงินและยังถูกทำร้ายอีกด้วย
รุจิตาเสนอให้เธอนำยาบางอย่างใส่ในแก้วไวน์ของแขกคนหนึ่งของ
บิดาเธอ และให้พาเขาไปที่ห้องหนึ่ง ผู้ช่วยคนนั้นคือ เหมันต์ เซอร์รอสติ
นักธุรกิจหนุ่มหล่อ ร่ำรวย สิรินภาเห็นภาพของเขาที่รุจิตาให้ดูจาก
โทรศัพท์ของเจ้าตัว

“จำหน้าเขาไว้ ทำหน้าที่ให้เรียบร้อย หลังจากนั้นก็ออกไปได้”

“ค่ะ” สิรินภารับคำด้วยความหวาดกลัว เธอสิ้นใจทั้งตัว ไม่คิดว่า
จะมีใครกล้าทำแบบนี้ เธอไม่ต้องการที่จะทำ เธอกลัว

เมื่อถึงเวลานั้นสิรินภาก็ต้องยอมรับว่าชายหนุ่มเป้าหมายที่รุจิตา
ต้องการหล่อเหลาอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เขาหล่อเข้ม สูง ดุดัน
ยิ่งสายตาของเขาแล้วทำให้เธอรู้สึกกลัว เขาพูดคุยกับซัชชายและภรรยา
และคนอื่นๆ ด้วยความสุภาพ แต่ก็แฝงไว้ด้วยความเบื้อหน่าย เหมันต์
ถูกเชิญมานั่งเลี้ยง คราวแรกเขาคิดจะปฏิเสธ แต่ก็มีธุรกิจบางอย่าง
ที่ต้องพูดคุยตกลงกับซัชชายทำให้เขายอมมานั่งเลี้ยงเสนาห์นี่
แต่ยังไม่ทันได้เข้าไปคุยธุรกิจแต่อย่างใด สิรินภากลับทำให้เขาตกอยู่
ในสถานการณ์ที่อันตรายอย่างมาก และเป็นสิ่งผิดพลาดที่สิรินภา

ทำลงไป

ผู้ชายร้ายกาจอย่างหมันตีไม่ปล่อยให้เธอออกมาจากห้องนั้นได้ และเธอไม่รู้จะทำอะไรจึงดีไม่มา ปล่อยให้เธอเผชิญกับความร้ายกาจของผู้ชายเย็นชาอย่างหมันตี เขาโกรธโมโหและไม่ปล่อยให้คนที่ทำร้ายเขา รอดพ้นเงื้อมมือ ยาก็รู้จิตาให้สิรินภาไปส่งไปเป็นยากระตุ้นค้นหา ในร่างกายของผู้ชายและค่อนข้างรุนแรงจนหมันตีปวดร้าวเจียนตาย ถ้าไม่ได้รับการปลดปล่อย ณ ตอนนั้นทันที เขาส่งสายตาเกลียดชัง ให้สิรินภา บีบมือที่ต้นแขนของเธอแน่นพร้อมทั้งคาดคั้น เมื่อไม่ได้ คำตอบก็ค้นตัวจนพบช่องใส่ยาที่ยังเหลืออยู่เพียงสองในสิบส่วน สิรินภา ไม่ได้ใส่ไปทั้งหมด ความโกรธทำให้เขาเหยาที่เหลือใส่แก้วไวน์จับกรอก ปากเล็กๆ นั้น สิรินภากลัวสุดฤทธิ์ แต่เธอก็ไม่สามารถต้านทานฤทธิ์ ของยาได้ ร่างอ่อนยวบถูกจับปอกเปลือกจนเนื้อตัวเปล่าเปลือย เช่นเดียวกับเขา ร่างเปล่าเปลือยร้อนผ่าวแข็งแกร่งของเขากดร่างเธอ จนจมไปในฟูกนิ่ม ริมฝีปากร้อนผ่าวลากลไข้ขบเม้มบดจูบที่กลิบปากนุ่ม และตามร่างกายของเธออย่างบ้าคลั่ง สิรินภาคล้อยตามเพราะฤทธิ์ของ สารกระตุ้น เธอให้ความร่วมมือเกาะเกี่ยวร่างเขาแน่นและสนองค้นหา ความปรารถนาอย่างเร่าร้อน

“มอมมันให้ฉันค่ะ ขอร้อง” เสียงครางแผ่วเบาพร้อมเสียงกระซิบ แหบพร่า เรียกร้องให้เขาเติมเต็ม เพราะเธอรู้สึกทนไม่ไหวแล้วถ้าเขา ไม่มอมมันให้เธอ เธอคงต้องตายแน่แล้ว ลมหายใจของเธอติดขัด สมอล่องลอย

หมันตีชะงักจ้องมองคนใต้ร่างด้วยสายตารังเกียจ ก่อนที่เขา จะซ้ำแรกความร้อนผ่าวแข็งแกร่งซึ่งเข้าหาอย่างรุนแรง รับรู้ได้ถึงความสาว ที่ถูกเขาพรากไปและร่างที่เกร็งบีบรัด เขาไม่สนใจ เพราะหลังจากนั้น คลื่นความเร่าร้อนแผดเผาทั้งคู่จนเข้าขั้นดิบเถื่อน หมันตีไม่ได้ถนอม และปล่อยให้ตามความต้องการของร่างกาย เขาโหมกระหน่ำไฟพิศواس

เข้าหาครึ่งแล้วครึ่งเล่า มือหนาลากไต้บิ๊บเคลื่น ริมฝีปากขบเม้มจนเกิด รอยแดงกระจายทั่วร่างกายของสิรินภา เนื้อตัวของเธอแดงก่ำจาก ไฟปรารภณาและฝีมือของหมันต์ แต่เธอกลับไม่รู้ตัว ทั้งยังร้องขอให้ เขาเร่าร้อนมากยิ่งขึ้นจนเขาแตกพว้าใส่ครึ่งแล้วครึ่งเล่า สติของเธอก็เริ่มจะรับรู้หลังจากฤทธิ์ของยาเริ่มอ่อน แต่เขาก็ไม่คิดที่จะเพลามือ แต่อย่างใด

“อ่า...” เสียงคำรามแหบพร่าดังมาจากลำคอหนา ไบหน้าเนื้อตัว เขาขึ้นไปด้วยเหงื่อ แต่กลับยังทรงพลังเคลื่อนไหวไม่หยุดหย่อน ไม่สนใจ เสียงร้องครางของคนใต้ร่าง

“พะ...พอแล้ว พอแล้วค่ะ”

สิรินภายายามผลึกใสร่างเธอออกเมื่อรู้สึกตัวบ้างแล้ว แต่แรง อันน้อยนิดหรือจะสู้กับแรงของผู้ชายที่กำลังโมโหและถูกกระตุ้นจาก สารกระตุ้นในปริมาณมาก

“ยัง เธอเสนอตัวเข้ามาเองไม่ใช่เธอ” เสียงเข้มดังข้างไบหูมัน แผลงไว้ด้วยความเกรี้ยวกราด แม้จะไม่ตะคอกดังแต่สิรินภาก็รับรู้ได้ เธอพยายามปฏิเสธว่าไม่ใช่เธอที่ต้องการจะทำเรื่องทั้งหมดนี้

“ไม่ใช่ ฉันไม่ได้ทำ...ไม่”

“แน่ใจหรือว่าไม่ใช่”

เสียงเข้มห้วนพร่าไปด้วยความปรารภณา ไบหน้าซ่อนอยู่ใน ความมืดมิด ร่างของเขาขยับเคลื่อนไหวอยู่เหนือร่างเล็กไม่อ้อมแรง หลงมัวเมาไปกับตัณหาที่ถูกกระตุ้นไม่หยุดหย่อน ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น นอกจากความปรารภณาที่ต้องปลดปล่อย

“ฉันไม่ได้ทำ” สิรินภาเบือนหน้าหนีหลบสายตา เสียงปฏิเสธ ลั่นพร่าปนกับเสียงหอบสะท้าน ความหวามไหวติงขึ้นมาระลอกแล้ว ระลอกเล่าจนยากจะบอกได้ว่าเกิดขึ้นเพราะฤทธิ์ของยาอย่างเดียว แชนชาซาสิ้นสะท้านไร้แรงต้านทาน ยอมให้เขาจับพลิกคว่ำตะแคง

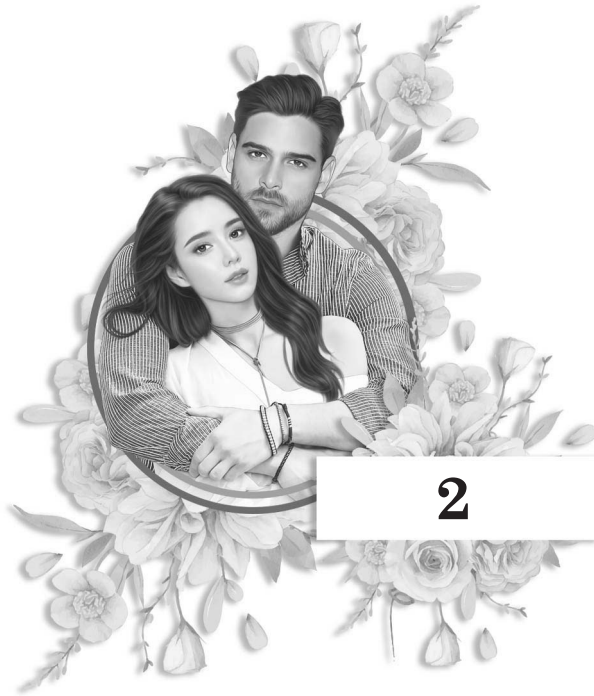
แบบซิดบีบเคล้นด้วยลีลาเร้าร้อน

“อย่าคิดปฏิเสธ”

เขาไม่ปล่อยให้เธอได้ปฏิเสธ เดินหน้าเต็มเต็มแรงพิศواسเร้าร้อน
ไร้เสียงพูดคุย มีเพียงเสียงทำนองรักที่เขามอบให้ผู้หญิงที่คิดทำร้ายเขา
เขาไม่รู้หรือว่าเขารับทำเรื่องนี้มาจากใคร เหตุเกิดที่นี้ จะเป็นใครไป
ไม่ได้ นอกจากคนของที่นี่เท่านั้น เขานี้กรังเกียด แต่ในตอนนั้นเขา
ไม่สามารถวิ่งออกไปด้วยสภาพน่าสมเพชได้ วันนี้มีงานเลี้ยง คนมากมาย
เขาคงจะต้องถูกพบเห็น เข้ากับแผนของคนที่ว่าเอาไว้ เขาไม่สามารถ
ทำอะไรได้นอกจากลงโทษคนที่ทำให้เขาต้องอับอาย ในเมื่อต้องการ
ทำร้ายเขาก็อย่าคิดว่าเขาจะปล่อยไป

ร่างเล็กกระตุกตอдрัดครั้งแล้วครั้งเล่าก่อนจะสลบไปเพราะ
ความเหนื่อยล้าจากแรงรัก เหม็นต์คำรามลั่นพร้อมปลดปล่อยเข้าหา
ความอบอุ่นที่บีบแน่น เขาทิ้งร่างสิ้นทึ่มอ่อนล้าขึ้นเหนือทาบทับลงไป
พร้อมกับความเกลียดชัง ก่อนจะหลับลงด้วยความอ่อนเพลีย

2

ลูกน้องที่ติดตามเหมันต์มาด้วยไม่เห็นเจ้านายของตนเอง เมื่อเขากลับมาหลังจากไปเข้าห้องน้ำ เขาก็ไม่คิดอะไรมากเพราะคิดว่าเจ้านายอาจจะไปคุยงานกับเจ้าของบ้าน เพราะก็ไม่เห็นคุณชัชชายในงานเหมือนกัน เขารอจนงานวันเกิดกำลังจะเลิกเมื่อช่วงเกือบเที่ยงคืน เจ้านายเขาหายไปตั้งแต่ช่วงหนึ่งทุ่ม นี่ก็เกือบห้าโมงแล้ว เขากวาดสายตามองไปรอบๆ งานเลี้ยงที่แขกทยอยกลับไป เหลือเพียงวัยรุ่นหนุ่มสาวกับแขกที่สนิทกับเจ้าของบ้านแล้วเขารู้สึกแปลกๆ เริ่มใจคอไม่ดี เขาสองคนเริ่มค้นหาไปรอบๆ บ้านและงาน เมื่อไม่เห็นจำต้องเข้าไปพบเจ้าของบ้านอย่างชัชชาย

เมื่อชัชชายออกมาจากห้องทำงานเขาก็ทำสีหน้าแปลกใจ ลูกน้องของเหมันต์หรือตาพยายามมองเขาอย่างจับผิด แต่ชัชชายกับภรรยาไม่มีท่าทางหลุกหลิกจนเขาหาความผิดจากท่าทางไม่ได้

“ค้นหาให้ทั่ว”

คำสั่งของซัชชายออกมาหลังจากที่ลูกน้องของเหมันต์มาแจ้ง เขารู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย เพราะตอนนี้ก็ไม่เห็นลูกสาวของตนเองในงาน นานแล้ว ภรรยาของเขาเพิ่งบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องที่ว่างแผนเอาไว้ คราวแรกเขาโกรธมาก แต่ต่อมาก็เห็นด้วย การได้เป็นทองแผ่นเดียวกัน กับตระกูลเซอร์รอสตินั้นยิ่งยาวนานยิ่งกว่าสิ่งใด เขาเลยไม่ได้ออกจาก ห้องทำงานไปปรากฏตัวในงานอีก หลังจากนั้นเพื่อไม่ให้ลูกน้องของ เหมันต์จับพิรุช รอยยิ้มมุมปากและดวงตาเจ้าเล่ห์เผยออกมาเมื่อ ลูกน้องของเหมันต์ตามคนของเขาไปค้นหา

“หวังว่าจะไม่มีอะไรผิดพลาด”

“ค่ะ” นัธิตาพยักหน้ารับอย่างมั่นใจ ลูกสาวของเธอไม่อยู่ในงาน ลักพักแล้ว และเธอเองก็ไม่ได้ออกจากห้องทำงานของสามีไปเช่นกัน

ทางด้านรุจิตา ช่วงเริ่มงานเลี้ยงเธอต้อนรับเพื่อนอย่างตื่นเต้น ยิ้มแย้มแจ่มใส รวมถึงแฟนหนุ่มของเธอด้วยที่มาในงานเลี้ยงนี้ งานเลี้ยงเริ่มไปสักพัก ตัดเค้กเรียบร้อยแล้ว งานเลี้ยงกำลังคึกคัก เสียงเพลงดังสนั่น จากนักร้องชื่อดังที่จ้างมา เธอสั่งให้สิรินภาทำตาม ที่สั่ง เมื่อเห็นว่าสิรินภาทำตามที่สั่งและพาเหมันต์ออกไปจากงานแล้ว ก็ปล่อยเวลาไปพักใหญ่ๆ เพื่อที่จะตามไปโดยไม่ให้คนในงานสงสัย เธอขึ้นเวทีบอกให้ทุกคนในงานสนุกเต็มที่แล้วก็ลงไป เลี้ยงเพื่อจะ ออกจากงานเลี้ยงไปยังเป้าหมายของตนเอง

“จะไปไหนที่รัก”

“ไปข้างนอกค่ะ คุณก็รู้สิน่าเซน”

“ผมรู้ที่รัก”

เซนแฟนหนุ่มของรุจิตาเข้ามาประชิดตัว ตวัดเขนตึงเธอมากอด เอาไว้แน่น รุจิตายันมือที่อกแกร่งของแฟนหนุ่ม และเรื่องในคืนนี้

เขาก็ทราบโดยบังเอิญ ความหึงหวงทำให้เขาไม่ต้องการให้ผู้หญิงของ
ตัวเองไปมีอะไรกับชายคนอื่นต่อหน้าต่อตาเขาแบบนี้

“รู้ก็ปล่อยลิดะ เดี่ยวจัดการเรียบร้อยแล้วจะออกมา นะคะ”

“ผมหึง ผมจะไม่ยอมให้คุณไปมีอะไรกับผู้ชายคนอื่นแน่นอน”

“เซน” รุจิราเรียกชื่อของแฟนหนุ่มออกมาด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน
แหบพร่า เลย์โดนเขาบดเบียดจูบอย่างเร่าร้อน ปลายลิ้นของเซนนั้น
เคลือบไว้ด้วยยาชนิดเดียวกับที่รุจิตาส่งให้สิรินภาเอาไปใช้กับเหมันต์
เธอไม่รู้ตัวเพราะความมึนเมาและความเร่าร้อนที่แฟนหนุ่มมอบให้
กลืนกินยาจากปลายลิ้นเขาด้วยความเต็มใจ

“ไปที่ห้องนอนดีไหม”

“ตะ... ดีค่ะ” รุจิตารู้สึกถึงแรงตันทนทานที่เริ่มเข้าครอบงำ ความคิด
ที่จะไปหาเหมันต์เริ่มสับสน เธออยากจะถอดกางเกงในออกแล้ว
บรรเลงเพลงรักกับแฟนหนุ่มตรงนี้เดี๋ยวนี้เลย แต่เขากลับยังมือไว้และ
กำลังจะพาเธอไปยังห้องนอน ทำให้เธอหัวใจเต้นแรงและพยักหน้ารับ
เกาะเกี่ยวร่างนิ้วเนี้ยตรงไปยังห้องนอนของตัวเอง

“ผมรักคุณนะหวาน”

เซนเองก็ถูกกระตุ้นจากสิ่งที่เขาเคลือบเอาไว้ที่ปลายลิ้นเช่นเดียวกับ
รุจิตา เมื่อไปถึงห้องนอนของเธอแล้วเขาก็ผลักร่างของเธอลงบน
เตียงนอน ปลดเสื้อผ้าของตนเองออกจนเหลือแต่เนื้อตัวเปล่าเปลือย
แล้วจัดการกระซอกชูดของรุจิตาออกอย่างรุนแรง รุจิตาดิ้นร่ำพวเข้า
กอดรัดแฟนหนุ่มทันทีที่เขาแหบร่างเปลือยเข้าหา

“ฉันก็รักคุณ เร็วเข้าสิ ฉันไม่ไหวแล้วนะเซน”

รุจิตาร้องเรียกพร้อมระดมจูบไปทั่ว มีอู่มนึ่งเลื่อนไปทั่ว
ร่างแข็งแรงจนถึงขั้นทำยหِنَّแน่นแล้ววกเข้าหาความแข็งข็งที่กำลัง
ผงาดพร้อมทำงาน เธอสิ้นสะท้านไปทั้งร่าง กอบกุ่มแน่นจนแฟนหนุ่ม
ครางกระเส่า

“อย่าจับแรงที่รัก มันจะพังเอาได้”

“ฉันพร้อมแล้ว เร็วเข้าสิ”

“ได้ๆ”

“อา...” รุจิตาครางเสียงแหบพร่า เมื่อถูกเติมเต็มจากแฟนหนุ่ม สมองของเธอตอนนี้ถูกควบคุมด้วยยากระตุ้นทำให้สูญเสียสติไป ความเร่าร้อนถูกเติมเต็มให้กันและกันอย่างดุเดือด ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น นอกจากสิ่งที่กำลังทำตรงหน้า จินตนาการของรุจิตาตอนนี้เธอกำลังมีเช็กล็อกอยู่กับเหมันต์ ไม่ใช่แฟนหนุ่ม ทำให้เธอยิ่งรู้สึกตื่นเต้น การตอบสนองเร่าร้อนดุเดือดมากกว่าที่เคย เช่นเองก็ไม่คิดว่าแฟนสาวจะร้อนแรงได้ถึงเพียงนี้ เขาตอบสนองเต็มที่ด้วยความเต็มใจ และไม่ต้องการให้เธอออกไปหาชายหนุ่มคนอื่นได้ในตอนนี้

“เราร้อนรุนแรงกว่านี้ ฉันต้องการคุณ”

“ได้ที่รัก”

“คุณเหมันต์ ฉันชอบมาก”

เซนเซงักไปเมื่อได้ยินชื่อที่หลุดจากปากของแฟนสาว ดวงตาคมเข้มฉายแววดุดัน เขาเลื่อนมือไปบีบเคล้นขยำหัวร่างของรุจิราอย่างป่าเถื่อน รุจิตายังครางกระเส่าตอบสนองไม่หยุด เช่นโจนทะยานเข้าหาไม่ยั้งมือ ต้องการปลดปล่อยความโกรธโมโหลงไปบนร่างแฟนสาว เขาเลื่อนมือไปบีบคอของเธอเบาๆ ก่อนจะปล่อยมือเมื่อได้สติ แต่รุจิตานั้นไม่รู้ตัวเพราะยังครองสติไม่ได้จากฤทธิ์ของยา เธอปล่อยตัวไปกับสัมผัสเส่นหารุนแรงดิบเถื่อนด้วยความสะใจ ห้องนอนร้อนแทบไฟลุกยาวนานก่อนเธอจะหมดแรงหอบหายใจสะท้อนหลังจากได้รับเติมเต็มจากแฟนหนุ่มจนหน้าใจ เธอเหนื่อยล้าจนล้มตาไม่ขึ้น สมองอันชาญฉลาดตอนนี้ไร้การตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น ความหวานล้ายังวนเวียนไม่หาย และยังคงคิดว่าได้เติมเต็มจากผู้ชายที่เธอต้องการ

แม้จะยังรู้สึกว่าคุณที่นอนด้วยไม่ได้ลุกออกจากร่างของเธอ ทั้งยัง

เข้าหาไม่หยุดหย่อน เธอปล่อยให้เขาควบขบอยู่เหนือร่างก่อนจะสลบไป
เซนถึงได้หยุดมือหลังจากสาสมใจ สองร่างเปล่าเปลือยกอดกันแน่น
บนเตียงนอนยุ่งเหยิง

ลูกน้องของเหมันต์ตามคนของซัชชายค้นหาไปเกือบครบจนถึง
ห้องนอนทางปีกซ้ายของแขก พวกเขาค้นไปสองห้อง จนห้องที่สาม
กลับเปิดเข้าไปไม่ได้ เพราะห้องล็อกจากทางด้านใน พวกเขาเคาะเรียก
หลายครั้งแต่ไม่มีเสียงตอบแต่อย่างใด แต่ก็ไม่กล้าที่จะกระแทกเปิด
เข้าไป

“พวกคุณรออยู่ตรงนี้ก่อน เดี่ยวผมไปขอกุญแจจากเจ้านาย
มาให้”

คนของซัชชายที่ได้รับสัญญาณจากเจ้านายมาแล้วก็รีบวิ่งออกไป
ตามเจ้านายให้มาที่ห้องนี้ ทั้งลูกน้องของเหมันต์ไว้กับคนบางส่วน
ไม่ปล่อยให้พวกเขาบุกเข้าไปด้านใน

“คุณเหมันต์อยู่ข้างในหรือเปล่าครับ” ลูกน้องของเหมันต์รู้ถึง
ความผิดปกติได้ เขารีบตะโกนเรียกจนลูกน้องของซัชชายเข้ามาขวาง
และสั่งห้ามตะโกน

“หยุดตะโกนได้แล้ว อีกประเดี๋ยวก็มีคนมาเปิดให้ เสียงตะโกน
จะรบกวนคนอื่น”

“เจ้านายผมอาจจะต้องการความช่วยเหลือ” พวกเขาเป็นห่วง
เจ้านายมากกว่าสิ่งอื่นใด กลัวว่าจะมีคนลอบทำร้าย ถ้าเป็นแบบนั้น
วิญญาณของพวกเขาคงได้ออกจากร่างตามไปแน่

“แต่ไม่อนุญาตให้ตะโกน”

“นาย” ลูกน้องซัชชายหันไปตามเสียงเมื่อเห็นว่าเป็นซัชชาย
ก็หลีกทางให้

“ถอยไป คุณชัชชายมาแล้ว” ลูกน้องของชัชชายวิ่งมาอย่างรวดเร็วตามด้วยชัชชายที่ตามหลังมาติดๆ

นั่นนัธิตาขวบตควมุ่นเมือรับรู้ได้ว่หองที่ปัดเน่นไมใช่หองของลูกสว เธอรีบให้คนไปดูลูกสวของตนเองที่หองนอนดำนบนดวกับความร้อนรน

“คุณหนูหวานอยู่ในหองเจ้าคะ อยู่กับ...เอ๋อ”

“อยู่กับใครรีบบอกมา” นัธิตากัดพินเค่นเสียงถมออกไปอย่างเหี้ยมๆ สวใช้สันเท้มไปทั้งตัว กอนจะรีบบอก

“กับคุณเซนคะ”

“อะไรนะ” นัธิตาไมรอชั้รีบขึ้นไปที่หองของลูกสว เธอเปิดเข้าไปอย่งไมสนใจ เข้าไปกระชกร่งของแพนหนูมของลูกสวขึ้นมวเหวียงเขาไปที่เตียงดำนข่าง ร้องเรียกลูกสวให้ตื่น เซนตื่นแล้วเมือถูกกระชก เขาขยี้ตแล้วค้อยๆ ลุกอย่งขั้ๆ นัธิตาขีมือจ้องหน้าเขาอย่งเคียดเค่นสันเท้มไปทั้งตัว เซนรีบแต่งตัวอย่งตื่นๆ เหงื่อแตกซิก

“ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้ก่อนที่ฉันจะจัดการนาย ออกไป”

“ผมเป็นแฟนลูกสาวคุณนะ”

“ออกไปตอนนี้เลยไป” นัธิตาไล่เสียงด่งลั่น พร้อมกับปลุกลูกสวให้ตื่น รุจิตรู้ตัวแล้วก็ต้องตกใจกับเสียงไล่ของมารดา เธอหันไปมองรอบๆ แล้วก็ต้องตกใจ เพราะผู้ชายที่อยู่ในหองนี้ในชุดเรียบร้อยไมใช่เหมันต์ แต่เป็นเซนแพนหนูมของเธอ

“เกิดเรื่องผิดพลาดแล้ว”

นัธิตาเค่นเสียงลอดโรพ่นออกมาบอกกับลูกสว สวใช้เนื้อตัวสันเทือรีบเอาชุดมวให้คุดหนู เธอถ่มหน้าพยามไมมอง แต่ก็รู้ได้ว่ทั้งสองได้ทำอะไรกันนในหองนี้ หลักฐนยีนยันได้อย่งบนเตียงนอนและ

ร่างเปลือยที่นอนกอดกันเมื่อสักครู่ แต่จำต้องปิดปากเงียบ

“แกออกไปจากบ้านฉันเลย ไปสิ”

“ผม...”

“เซนกลับไปก่อนนะคะ เดี่ยวหวานจะโทร.หานะคะ” รุจิราตั้งสติได้แล้วหันไปบอกกับแฟนหนุ่มระหว่างที่แต่งตัวไปด้วย เธอเสยผมและเช็ดหน้าตาให้เรียบร้อย มือสั่นระริก และอยากรู้ว่าอะไรที่ผิดพลาด เธอหันไปบอกกับแฟนหนุ่มด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานทั้งสายตาเว้าวอน แม้ว่าตอนนี้จะรู้สึกโกรธเขามากแค่ไหนก็ตามที่ทำให้แฟนของเธอเสียหาย ต้องไม่ให้เขาสร้างเรื่องอีก

“ได้ แล้วรีบโทร.หาผมนะ”

เซนพยักหน้ารับอย่างจำยอม เขาได้สิ่งที่ต้องการแล้ว แม้จะต้องการอยู่เพื่อดูผลลัพธ์ แต่ก็ยังไม่อยากจะทำให้แม่ของแฟนต้องโมโหเขามากไปกว่านี้ เขาหยิบเอากระเป๋าพร้อมกุญแจรถถือไว้ในมือ ลังเลนิดหน่อย มองหน้าแฟนสาวแล้วยกมือขึ้นเสยผม ออกไปจากห้องนอนเร่าร้อนอย่างจำใจ รอยยิ้มชั่วร้ายผุดขึ้นมาเมื่อเขาออกจากห้องนอนแฟนสาวแล้ว มือทั้งสองข้างสอดเข้าไปในกางเกงเดินไปที่รถแล้วขับออกไปจากคฤหาสน์หลังนี้ด้วยความสุข

“ไปกับแม่เร็วเข้า”

“ค่ะ”

รุจิราไม่รอช้าเมื่อทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ เธอพร่างอ่อนเพลียตามมารดาไปจนถึงห้องด้านล่าง พ่อของเธอกำลังยืนทะเลาะกับคนของเหมันต์ อีกฝ่ายต้องการเปิดเอง ส่วนชัชชายนี่ก็ไม่ยินยอม เขาเป็นเจ้าของบ้าน เขาต้องการที่จะเปิดเอง เมื่อไปถึงทั้งสองก็ได้ข้อสรุปหลังจากเถียงกันมาสักพัก

“ให้คนของคุณถอยออกไป จะมีเพียงแต่คุณชัชชายนี่กับพวกผมเท่านั้น ไม่อย่างนั้นผมจะแจ้งข้อหาพยายามทำร้ายเจ้าหน้าที่ของผม

กับพวกคุณ”

น้ำเสียงขึงขังและจริงจังไม่ยินยอมของลูกน้องเหมันต์ทำให้ซัชชาย
ตึงเครียด แม้จะอยากให้มีพยานเยอะๆ แต่ก็ไม่ต้องการให้ว่าที่ลูกเขย
เสียหน้ามากเกินไป เขาจึงพยักหน้ารับ

“ก็ได้ พวกนายถอยไป ตรงนี้ฉันจัดการเองได้” เขาไล่ลูกน้อง
ออกไปแล้วก็ไขกุญแจห้องทันที นันธิดาก็บรรุจิตามาไม่ทัน

“คุณซัชอย่าเพิ่งค่ะ”

“คุณพ่อ”

เสียงร้องอย่างตกใจของภรรยาและลูกสาวทำให้เขาตกใจ แต่
ก็ไม่ทันแล้ว ล็อกกุญแจห้องไปแล้ว ลูกน้องของเหมันต์รีบพาเข้าไปหมุน
ลูกบิดแล้วเปิดเข้าไป

“คุณเหมันต์...” ลูกน้องของเหมันต์จับลูกบิดค้างไว้แน่นเมื่อ
เห็นว่าเจ้านายของเขากำลังจะลุกจากเตียงนอนด้วยสภาพเปลือยเปล่า
หัวใจของพวกเขาดิ้นตุ้มตาม

“ยังไม่ต้องเข้ามา”

เสียงหัวนของเหมันต์นั้นเย็นชาแฝงไว้ด้วยความโกรธโมโห แต่
ยังไม่ระเบิดออกมา เจ้าตัวหยิบกางเกงมาสวมใส่ ส่วนหญิงสาวที่อยู่
บนเตียงนั้นเปลือยเปล่า ค่อยๆ ขยับร่างดึงผ้าห่มมาบังร่างเอาไว้ เขา
หยิบชุดของเธอโยนไปให้ใส่ สิริินภาค่อยๆ สวมใส่ด้วยมือสั่นเทา
ไบหนัก้มต่ำ ไม่กล้ามองใครทั้งนั้น ดวงตากลมโตนองไปด้วยน้ำตา

“เกิดอะไรขึ้น” ซัชชายงเป็นไก่ตาแตก มองไปที่ลูกสาวกับภรรยา
และประตูห้องที่ลูกน้องของเหมันต์ดิ่งปิดไว้ เมื่อสักครู่ที่ห้องเปิด
เขาเห็นว่าเหมันต์นั้นเปลือยเปล่า แล้วผู้หญิงที่นอนอยู่กับเหมันต์ด้วย
นั้นเป็นใครกัน เพราะไม่ใช่ลูกสาวของเขาแน่ ลูกสาวเขาอยู่ตรงนี้
เขาใจเต้นแรงแม้จะรู้สึกโมโหหงุดหงิดที่ไม่ได้ตั้งใจปรารถนา

“เปิดประตูเดี๋ยวนี้ ฉันจะเข้าไป” ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เรื่องเกิดขึ้น

ที่บ้านของเขา เขาจะไม่เอาเรื่องจะได้อะไรเพื่อไม่ให้เสียแผน

นั่นติดากับรุจิดาเองก็อยากจะรู้ว่าผู้หญิงที่นอนกับเหมันต์นั้นเป็นใคร ทั้งสองฝ่าการ์ดเข้าแล้วก็ผลักประตูเปิดออกกว้าง ทำให้เห็นสองคนที่จ้องตากันอยู่ คนหนึ่งสูงใหญ่ยืนหันหลังเท้าเอว ส่วนอีกคนนั้นก้มหน้าเซ็ดน้ำตานั่งอยู่บนเตียงนอนอีกฝั่ง ยังคงดึงผ้าห่มมาพันร่างกายเอาไว้ เมื่อประตูถูกผลักเปิดออกทำให้เห็นว่าทั้งสองนั้นเป็นใคร หนึ่งคือเป้าหมาย เหมันต์ เซอร์รอสตี ส่วนอีกคนคือลูกสาวของหัวหน้าแม่บ้านสิรินภานั่นเอง

นั่นติดาที่ปรับตัวได้เร็วกว่าเวลาเข้าไปใช้มือตบที่ใบหน้าแดงก่ำของสิรินภาอย่างแรง พร้อมทั้งขี้นิ้วกดดันด้วยความเจ็บใจที่ผู้หญิงที่เหมันต์ขึ้นเตียงด้วยไม่ใช่ลูกสาวของตน กลับเป็นเด็กสาวคนนี้แทน

“แกทำอะไรลงไปซะ”

สิรินภายกมือขึ้นกุมแก้ม สายหน้าไปมาพร้อมกับน้ำตาที่ไหลเยียบๆ ด้วยความเสียใจ เธอไม่ได้ต้องการให้เป็นแบบนี้ ไร้เสียงตอบกลับยิ่งทำให้นั่นติดาเกรี้ยวกราด เธอใช้นิ้วชี้จิ้มไปที่ศีรษะของสิรินภาและออกแรงผลักอย่างแรง

“นั่งเดี๋ยวจะแตก ทำเรื่องขายหน้าในบ้านฉัน”

“หนูเปล่าค่ะ หนูเปล่า” สิรินภาปฏิเสธออกมาเสียงแผ่วเบา เธอทั้งเจ็บทั้งอายจนไม่กล้ามองหน้าใครได้อีก เรื่องราวมันเกิดผิดพลาดผิดพลาดอย่างร้ายแรง และคนที่รับผลของมันก็คือเธอ ริมฝีปากบวมเจอถูกกัดเอาไว้จนแดงก่ำ

“แกคิดจะแย่งทุกอย่างจากลูกของฉันอย่างนั้นหรือ”

นั่นติดาดลึงตาคาวามีอจิกผมกระซอกสิรินภาเข้ามาใกล้พร้อมทั้งกระซิบถามเสียงต่ำ สิรินภาเจ็บจนร้องออกมาพร้อมทั้งพยายามจับมือที่กระซอกผมของเธอ

เหมันต์มองละครตรงหน้าด้วยสายตาเย็นชานิ่ง ริมฝีปากมัมแน่น

และเขาไม่คิดที่จะเข้าไปห้าม อยากจะรู้ว่าคนพวกนี้จะเล่นละครอะไรอีก
“ไสหัวแกออกจากบ้านหลังนี้ไปเลย ไป” นันธิดาปล่อยมือ
พลั๊กศิระชะของสิรินภาแรงๆ สิรินภายกมือขึ้นปาดน้ำตาอย่างเสียใจ

“ฮึ๊ก ทำไมเธอต้องทำร้ายกันแบบนี้ ชายหน้าหมดแล้ว ถ้าคน
รู้เข้าจะเป็นอย่างไร วันหนึ่งวันเกิดของฉันนะ แต่เธอมาทำเรื่องน่าอัปอาย
ชายหน้าที่นี่ได้อย่างไรกัน ฉันไม่คิดเลยว่าเธอจะกล้า” รุจิดาแสร้ง
ร้องไห้ออกมา เธอเสียใจที่ผู้หญิงที่อยู่บนเตียงไม่ได้เป็นตัวเอง แต่
กลับเป็นคนที่เธอสั่งให้วางยา ทำไมไม่เป็นเธอด้วยเล่า

“แกมันเลี้ยงไม่เชื่อง ไสหัวไป ฉันไม่เคยมีญาติอย่างแก” รุจิดา
กรี๊ดร้องด่าเสียงดังอาละวาดขว้างข้าวของใส่ร่างของสิรินภา เจ้าตัว
ไม่ขยับ ปล่อยให้รุจิดาทำร้าย

“เลี้ยงไม่เชื่องจริงๆ”

ซัซชายมองด้วยสายตาหนึ่งๆ เล่นตามน้ำ อยากรู้เสียก็ใช้ประโยชน์
จากเด็กคนนี้ได้ เด็กคนนี้เป็นลูกของญาติห่างๆ ที่มาอาศัยใบบุญ
บ้านเขา เขาสามารถให้ประโยชน์ได้เหมือนกัน

เสียงก่นด่า สายตาชิงชังของชายหญิงตรงหน้า ร่างเล็กที่ขดตัว
อยู่ในผ้าห่มลั่นสะท้านอยู่บนเตียงกว้าง ที่มองอย่างไรก็รู้ว่าได้ผ่าน
เรื่องราวควาโลกย์มาอย่างเร้าร้อนขนาดไหน ทุกคนไม่สนใจอะไร สนใจ
เพียงอย่างเดียวคือการชู้กันด่าและชบไล่

“นี่แหละ แกมันร้ายกาจ นังตัวดี”

ฝ่ามือรุนแรงตบพร้อมทั้งจิกทิ้งผมยาวสลวยให้เผยใบหน้า
ซีดเผือดแดงก่ำ ดวงตาบวมซ้ำจากการร้องไห้ เธอมองไปยังนันธิดา
ที่กำลังร้องไห้ส่งสายตามองมาอย่างเคียดแค้นอาฆาต ริมฝีปากของ
นันธิดานั้นบิดโค้งก่นด่าออกมา

“แกอิจฉลากูฉัน แกเลยวางแผนนี้ซะใหม่ ทำให้ลูกสาวฉัน
ต้องชายหน้าในวันเกิดแบบนี้ แล้วดูสิ แกทำอะไรลงไป ผู้ชายคนนี้

เป็นใครแล้วใหม่”

หญิงสาวผู้ถูกทำร้ายสายหน้าไปมา แต่ก็ไม่ได้เอ่ยคำปฏิเสธ แต่อย่างไรก็ดี ปล่อยให้ตัวเองถูกกระทำ ก่อนที่จะมีมือหนาจับมือของ หญิงวัยกลางคนที่กำลังทำร้ายเธออยู่แล้วผลักออกไป

“เรื่องนี้ไว้คุยกันด้านนอก พวกคุณออกไปก่อน”

เหมันต์กั๊กฟันแน่น เคঁ็นเสียงเหี้ยมๆ ออกมาไล่ทุกคนออกไป สิริณาได้ยิน แต่เธอไม่ได้เงยหน้ามอง ไม่คิดที่จะขอบคุณเขาด้วย เพราะเขาเป็นหนึ่งในคนที่โทษเธอเช่นเดียวกัน ความรู้สึกละเอียด ถูกแทนที่ด้วยความเสียใจสุดซึ้ง ทุกคนออกไปจากห้องนี้ ทิ้งไว้เพียง หญิงสาวกับชายหนุ่มในห้อง เหมันต์จ้องมองหญิงสาวที่เขานอนด้วย สายตาเกลียดชัง เขากระซอกผ้าห่มที่เจ้าตัวดึงเอาไว้ออกโยนไปที่อื่น สิริณาผวาเฮือก เหลือบสายตาดูขึ้นมองสหายตาของเขาแล้วก็ต้องหลบ เพราะแววตาของเขามันมีแต่เปลวไฟที่จะเผาเผาให้เธอตายทั้งเป็น ได้เลย

“หลังจากนี้ฉันมีเรื่องต้องคุยกับเธอ อย่าได้คิดไปไหน”

สิ้นเสียงเขาก็ออกไปพร้อมกับปิดประตูเสียงดัง สิริณาสะท้าน เขือกด้วยความตกใจ ในห้องเงียบสนิท เธอค่อยๆ ลุกขึ้นจากเตียงนอน ยกมือขึ้นปาดน้ำตาแล้วกำลังจะออกจากห้องนอน แต่เมื่อเปิดไป ก็พบกับผู้ชายร่างสูงใหญ่หนึ่งคนเฝ้าอยู่หน้าห้อง

“คุณเหมันต์ต้องการให้คุณอยู่ในห้องนี้ ห้ามออกไปไหน”

“ฉันจะกลับห้อง”

“ไม่ได้ครับ กรุณาอยู่ในนี้อย่างสงบ” น้ำเสียงเรียบๆ ทั้งสี่หน้า ไม่แยแสทำให้สิริณารู้สึกอับอาย เธอถอยออกมาแล้วประตูก็ถูกปิดลง สิริณาทิ้งตัวลงบนพื้น ขดตัวร้องไห้อยู่ตรงนั้น

ในห้องทำงานของชายชายนอนนี้เหลือเพียงเขากับเหมันต์ เหมันต์ ไม่ต้องการให้ใครเข้ามาข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขานั่งอยู่ตรงหน้าชายชายนอน

ที่นั่งพอกัน

“เรื่องพวกนี้เกิดขึ้นที่บ้านของผม คุณหมั่นต์จะรับผิดชอบ
อย่างไร”

“ผมต้องรับผิดชอบหรือ” หมั่นต์ไหว้ไหล่เล็กน้อยแล้วถามกลับ
ด้วยน้ำเสียงเรียบไม่ได้ตกใจแต่อย่างใด มองซัชชายอย่างรังเกียจ

“ผมขอเรียกร้องให้คุณหมั่นต์รับผิดชอบ”

“คุณเองก็ไม่ใช่อยากให้เรื่องนี้เกิดขึ้นหรอกหรือ”

“ผมเปล่าสักหน่อย”

ซัชชายผายมือออกพร้อมกับไหว้ไหล่คล้ายกับว่าเขาไม่ได้อยากให้
เรื่องนี้เกิดขึ้น ที่จริงแล้วไม่ใช่แผนของเขาจริงๆ เป็นแผนของภรรยา
กับลูกสาวของเขา เขาเพิ่งจะทราบ แต่กลับกลายเป็นว่าตอนนี้เขา
ได้เปรียบแล้ว

“แน่ใจ?” หมั่นต์ถามกลับด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน ริมฝีปากยกขึ้น
เล็กน้อย ก่อนจะจางหายไป มือกำแน่นก่อนจะคลายออก

“แน่ใจสิครับ แต่ที่ผมเรียกร้องเพราะว่าเด็กสาวที่คุณลากเข้าไป
ในห้องและนอนด้วยนั้นเป็นลูกสาวของญาติห่างๆ ของผม พ่อของเธอ
ตายแล้ว แม่ของเธอก็ป่วย เธอเป็นเด็กสาวที่น่าสงสาร และอายุยังน้อย
เพิ่งจะสิบแปดปีเท่านั้นเอง”

พูดถึงตรงนี้แล้วเขาก็หยุดจ้องมองไปยังชายหนุ่มด้วยสายตาดำนิ่งๆ
เรื่องอายุของสิรินภานั้นเพิ่งจะผ่านพ้นสิบแปดเมื่อไม่นานมานี้ และสิ่งนี้
ทำให้เขาเป็นต่อในหลายๆ เรื่อง ถ้าหมั่นต์ไม่ยอมรับผิดชอบใดๆ
หรือว่าต้องการหลบเลี่ยง เขาจะพาสิรินภาไปแจ้งความและเอาเรื่องนี้
เปิดเผยให้สาธารณชนได้ทราบว่านักธุรกิจหนุ่มนามว่าหมั่นต์ทำการ
พรากผู้เยาว์ในบ้านของเขา

“เป็นแผนที่ดี” หางตาของหมั่นต์กระตุกเมื่อได้ฟังคำพูดของ
ซัชชาย

“ผมต้องการหุ้นส่วนเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์จากข้อตกลงที่เคย
เจรจาในครั้งก่อน ผมต้องการเป็นผู้บริหารใหญ่ของโรงแรมใหม่แห่งนี้”

“ไม่มากเกินไปหน่อยหรือ”

“ผมคิดว่าไม่มากหรอกครับ ถ้าเรื่องนี่ถึงสื่อ ผมคิดว่าหุ้นของ
เครือเซอร์วอสติทั้งในและต่างประเทศคงจะร่วงหนักสุดในรอบสิบปีแน่”

“คิดจะแบล็กเมลล์?”

“เปล่านะครับ ผมแค่จะขอผลประโยชน์เล็กน้อยก็เท่านั้น โรงแรม
ของคุณมีมากมาย จะยกให้ผมสักที่ไม่ได้หรือ”

หมันต์ยกมูมปากขึ้นเหยียดๆ มองเอกสารที่ซัชชายเลื่อนมา
ตรงหน้า ที่จริงโรงแรมแห่งนี้เป็นโรงแรมขนาดใหญ่ที่เขากำลังคิดจะสร้าง
และหาผู้ร่วมหุ้นใหม่ๆ ไม่ได้เป็นของเครือเซอร์วอสติแต่อย่างใด เขา
สร้างเองมาสองที่แล้ว แต่อยู่ที่ต่างประเทศ สาขาที่ไทยเป็นสาขาย่อย

“ผมยอมรับเรื่องหุ้นยี่สิบเปอร์เซ็นต์ได้ แต่ไม่สามารถให้คุณ
เข้ามาเป็นผู้บริหารใหญ่ ผมเท่านั้นที่เป็นผู้บริหารใหญ่ ถ้าคุณต้องการ
เป็นก็ต้องกว้านซื้อหุ้นจากผู้ถือหุ้นอื่นๆ เอาเอง คุณถึงจะได้เป็น
ผมให้ได้เท่านั้น”

หุ้นที่ซัชชายต้องการยี่สิบเปอร์เซ็นต์ทำให้เขาถือครองหุ้น
สามสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์ หมันต์มีหุ้นในมือห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วน
ที่เหลืออีกสิบห้าเปอร์เซ็นต์เป็นของรายย่อย ถ้าซัชชายกว้านซื้อได้
เขาจะยอมให้ซัชชายเป็นผู้บริหารใหญ่

ซัชชายได้ยีนก็ไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร เขาต้องการทั้งหุ้นและเป็น
ผู้บริหารใหญ่ด้วย เขาคงนึกก่อนจะเงยหน้ามองสบสายตาชายหนุ่ม
ไฟแรงของเซอร์วอสติ แล้วก็หลบลงอย่างตัดสินใจ

“ให้ผมไม่ได้จริงๆ เทรอครับคุณหมันต์”

“คงไม่ได้” หมันต์ไม่ได้พูดอะไรเยอะ ตอบกลับเสียงหัวน

“งั้นผมขอเงินค่าเสียหายอีกสองร้อยล้าน ผมจะยอมจบเรื่องนี้

ทั้งหมด และจะไม่มีข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้เผยแพร่ออกไปอย่างแน่นอน”

“มากไปหน่อยไหมครับคุณชัชชาย”

“ผมคิดว่าไม่มากนักะ สองร้อยล้านไม่มากเกินไปจริงๆ สำหรับคุณ”

ชัชชายตอบยิ้มๆ

“แล้วคุณจะเสียใจคุณชัชชาย”

หมันต์ยิ้มเหี้ยมเค้นเสียงลอดไรฟันออกมา หลังจากนั้นเขาจะทำให้ชัชชายรู้สึกถึงความเสียใจจริงๆ แต่ชัชชายหรือจะคิดได้ เขาคิดเพียงแต่ว่าหมันต์แค้โกรธโมโห เลยคิดที่จะข่มขู่เขาเท่านั้น เขาเองก็มีคนที่คิดจะช่วยเหลือไม่ได้สิ้นไร้ไม้ตอก หมันต์จะทำอะไรเขาได้

“ผมไม่เสียใจที่ตัดสินใจแบบนี้ คุณหมันต์ต้องขอบคุณผมด้วยซ้ำ”

“อี” หมันต์เยาะแล้วหยิบเอกสารตรงหน้าขึ้นดู

ข้อตกลงสองอย่างแรกทำให้ชัชชายได้เปรียบอย่างมาก ก่อนที่เขาจะตกลงทั้งหมด หมันต์โยนเอกสารตรงหน้าลงไป ไชว้าเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ มองไปที่ชัชชายแล้วพูดข้อเสนอของเขาบ้าง

“ผู้หญิงคนนั้นผมจะพาเธอไปด้วย”

“เอ” ชัชชายเงยหน้ามองอย่างไม่เชื่อว่าจะได้ยิน

“อย่างที่ผมบอกตามนั้น”

“ได้ ผมตกลง จะรับไปวันนี้เลยหรือเปล่า”

“วันนี้”

“แล้วแม่ของเธอ”

“ผมจะให้คนพาไปพำนัก”

หมันต์บอกด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ทุกอย่างเขาจะจัดการเอง หลังจากนั้น เมื่อชัชชายตกลงเรียบร้อยแล้ว หมันต์ก็เรียกทนายของเขา มาเพื่อร่างข้อตกลงทั้งหมดใหม่ภายในคืนนั้นทันที ชัชชายเองไม่คิดหลบนอนเพราะความตื่นเต้น รุ่งเช้าสัญญาทั้งหมดก็ถูกเซ็น

รุจิตากับนันธิดาได้ทราบเรื่องหลังจากที่เหมันต์ออกไปแล้ว พร้อมกับพาสิรินาไปด้วย ทั้งสองไม่พอใจอย่างมาก แต่ซัชชายก็สั่งห้ามเด็ดขาด ไม่ให้ทั้งสองไปหาเรื่องสิรินาและแม่ของเธอ เพราะไม่ต้องการให้เกิดเรื่องผิดพลาดใดๆ ขึ้นอีก ถ้าเกิดแม่ของสิรินาไว้วางใจไม่ยินยอม ขึ้นมาจะเป็นเรื่องใหญ่โตได้ เขาไม่ต้องการให้สิ่งที่เรียกร้องไปสูญเปล่า

สิรินาก็กฎกเหมันต์พาไปในวันนั้นเลย ส่วนเรื่องของแม่เธอ นั้น เขาให้คนพยายายไปยังบ้านหลังเล็กที่ซื้อไว้ ให้อยู่ที่นั่นโดยสิรินาเอง ก็รู้เรื่อง เพราะเขาเป็นคนให้เธอโทร. ไปบอกกับแม่ของเธอหลังจากนั้นไม่นาน แม่ของสิรินาไม่พอใจที่ถูกสาวยอมเป็นหญิงสาวมีชายหนุ่มเลี้ยงดู ทำให้มีปากเสียงกันอยู่บ่อยครั้ง แต่สิรินาก็กไม่เคยบอกเรื่องทั้งหมดให้คนเป็นแม่ทราบ ได้แต่ปล่อยให้ท่านคิดว่าเธอเป็นลูกสาวที่ไม่ดี ต้องการมีชีวิตที่สบายเลยขายตัวให้เป็นผู้หญิงลับๆ เป็นของเล่นของพวกเศรษฐี และท่านไม่เคยรู้เลยว่าใครเป็นคนเลี้ยงดูลูกสาวของตนเอง จนถึงวันที่เสียชีวิตถึงได้รู้ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร

เหมันต์เลี้ยงดูสิรินาอย่างลับๆ ไว้ที่เพนต์เฮาส์ส่วนตัวที่เขาพักอยู่ โดยที่สิรินาเองไม่ได้เต็มใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จนเข้าเดือนที่หก เขาต้องไปทำงานที่อเมริกาเป็นเวลานาน เขาไม่ได้พาสิรินาไปด้วย และไม่ได้บอกอะไรกับเธอ ทั้งไปเฉยๆ พร้อมกับเงินที่หึงเอาไว้พร้อมข้อความแสนเจ็บปวด

“ค่าตัวหกเดือนที่ผ่านมา”

หลังจากนั้นเขากลับมาแต่ไม่เห็นสิรินาที่เพนต์เฮาส์แล้ว และเขาไม่ได้ให้คนออกตามหาเธอหลังจากที่กลับมา และคนของเหมันต์ก็ไม่ได้รู้ว่าเจ้านายเขาคิดอย่างไรกับหญิงสาวคนนั้นกันแน่ แต่เขากลับเงิบขริมเย็นชามากกว่าเดิมหลายเท่า

3

“คุณแม่ขา วันนี้หนูขอกินไอศยิมสองถ้วยนะคะ”

เสียงใสแจ๋ยแจ้วบอกร่วมกับเขย่ามือที่จับอยู่ของมารดาไปมา ไบหน้ากลมเมยขึ้นมองพร้อมส่งสายตาปริบๆ อ่อนวอน เจ้าตัวยังออกเสียง ร เรือและ ล ลิงเป็นน ย ยักษ์ แม้ว่าสิรินภาจะสอนให้ออกเสียงแล้ว แต่เจ้าตัวน้อยก็ยังออกเสียงไม่ได้ สิรินภาเคยปรึกษาคุณหมอเพราะกังวล แต่คุณหมอก็บอกแล้วว่าเดี๋ยวโตขึ้นอีกหน่อยก็จะกลับมาพูดได้ชัดเจน ทำให้สิรินภาคลายกังวล ลูกสาวตัวน้อยของเธอฉลาดและขี้อ้อน

“คุณแม่อนุญาตได้ถ้วยเดียวค่ะ แต่ว่าวันนี้คุณแม่ให้พิเศษหนึ่งถ้วยสองรสดีไหม”

“เย้ คุณแม่น่าขี้ที่สุดเลยนะคะ”

สาวน้อยกระโดดอย่างดีใจ พร้อมกับโถมตัวเข้าหามารดาที่นั่งอยู่บนโซฟาแล้วกอดแน่น ปีนป่ายเกาะตัวขึ้นมาจวบแก้มหอมของมารดา

ด้วยความดีใจ ริมฝีปากเล็กๆ ระดมจูบไปทั่วใบหน้า แล้วหยุดที่จูบปากของกันและกัน

“ยกคุณแม่ค่า”

“แม่ก็รักหนู”

สิรินภาทอดลูกสาวตัวน้อยแน่นพร้อมมดจูบที่แก้มนุ่มหนักๆ ถ้าเป็นไปได้เธออยากที่จะกัดแล้วเคี้ยวแก้มป่องๆ ของลูกสาวตัวน้อยเข้าไปด้วย เพราะมันทั้งนุ่มและหอม วันหยุดสองแม่ลูกมักจะใช้เวลาอยู่ด้วยกันทั้งวัน ดูการ์ตูนเรื่องโปรดของลูกสาวเข้าไปมาโดยที่ไม่เบื่อกินอาหารกินกันสองแม่ลูก ห้องพักที่อาศัยนี้สิรินภาได้เช่าเพื่อนของเธออยู่ เพื่อนของเธอ นั้นชื่อที่นี้ไว้พักอาศัย แต่เมื่อห้าปีก่อนเจ้าตัวได้สามีเป็นชาวต่างชาติ แต่งงานแล้วต้องการที่จะย้ายไปอยู่ต่างประเทศกับสามี

เป็นช่วงเดียวกับที่เหมันต์ทิ้งเธอไป สิรินภาพาแม่ออกมาจากบ้านหลังนั้นและมาขอเช่าห้องของเพื่อนในราคาที่ไม่แพง เธอไม่ต้องการอยู่ที่เพนต์เฮาส์หรือที่บ้านหลังที่เช่าให้แม่ของเธออยู่ หลังจากย้ายเข้ามาอยู่ได้เพียงสองเดือนแม่ของเธอก็เสียชีวิต สิรินภาเสียใจอย่างหนัก แต่ก็มีเรื่องน่ายินดีเมื่อเธอได้ทราบที่กำลังตั้งครรภ์ คราวแรกเธอทั้งสับสน กลัว หวาดหวั่น และไม่รู้ว่าทำอะไรดี นอนร้องไห้กับชีวิต หลังจากนั้น เธอจำเป็นต้องยอมรับเงินที่เหมันต์ทิ้งเอาไว้ให้ เธอนำเช็คไปขึ้นเงินออกมาทั้งหมดเพื่อนำมาใช้จ่ายหลังจากตัด दिलินใจที่จะเก็บเด็กในท้องเอาไว้ เธอดีใจที่ไม่ได้ตัด दिलินใจผิดพลาด เมื่อลูกเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเธอ เด็กน้อยตัวเล็กตัวแดงก่ำร้องเสียงเบายิ่งกว่าแมวแต่กลับกินเก่งในตอนนั้นค่อยๆ เติบโตเป็นเด็กน้อยตัวขาวอ้วนกลมราวกับขนมถ้วยฟูน่ารักน่าชัง ที่ใครเห็นก็ต้องรัก ไม่มีใครรู้ว่าพ่อของเด็กเป็นใคร นอกจากเธอและมารดาที่เสียชีวิตไปแล้ว

“คุณแม่ขา”

“หืม” สิรินภากระซิบอ้อมแขนแน่น ก้มหน้าสบสายตากกลมโต

ของลูกสาวแล้วใจสั้น นาวาตัวน้อยก้มหน้าหลบสายตาซบไปหน้าเข้าหา
อกอุ้มของมารดา แชนสั้นๆ ตัวคอดแม่เอาไว้ อ้อมแอ้มถามเสียง
แผ่วเบาราวกับชนน

“หนูมีพ่อใหม่คะ หนูมีพ่อเหมือนเจ้าสิงโตในนั้นใหม่คะ”

นาวาตัวน้อยถามออกมาพร้อมกับชี้นิ้วสั้นป้อมไปยังโทรทัศน์
ที่เปิดดูอยู่ การ์ตูนเรื่องนี้เป็นหนึ่งในเรื่องโปรดของเจ้าตัวน้อย

สิริณาได้ยินแล้วถึงกับใจสั้นหวิว หัวใจดวงน้อยกระตุกก่อนจะ
เต้นรัวเร็ว ปลายจมูกรู้สึกเสปร้อนเช่นเดียวกับกระบอกตาที่เริ่มแดงเรือ
น้ำตาเอ่อจนต้องเงยหน้าขึ้นแล้วสูดหายใจลึกๆ ริมฝีปากที่ยิ้มแย้ม
สั้นระริก มือที่โอบกอดลูกน้อยเอาไว้เลื่อนขึ้นลูบศีรษะเล็กๆ แผ่วเบา
สิริณาพยายามข่มกลั้นความปวดร้าวเอาไว้ ก่อนจะตอบลูกสาวตัวน้อย
ออกไป

“หนูมีคุณพ่อสิ ทำไมจะไม่มีล่ะคะ”

“แต่เพื่อนที่โรงเรียนบอกว่านาวาไม่มีล่ะคะ”

นาวาตัวน้อยบอกกับมารดาเสียงแผ่วเบา รู้สึกน้อยใจที่ตัวเอง
ไม่มีพ่อเหมือนกับเพื่อนๆ ที่โรงเรียนอย่างคนอื่นเขา บางครั้งจะเห็น
พ่อและแม่ของเพื่อนๆ ผลัดกันมารับ ส่วนเจ้าตัวนั้นมีเพียงคุณแม่
เท่านั้นตั้งแต่จำความได้ มีเพื่อนในชั้นเรียนที่เกเรหน่อยๆ ไม่ชอบนาวา
แล้วคอยล้อเลียนเรื่องนี้ แม้ว่าคุณครูที่โรงเรียนจะเตือนไปแล้ว แต่
ก็ยังล้อเลียนพร้อมทั้งห้ามเพื่อนบางคนเล่นกับเธอเพียงเพราะ
เธอไม่มีพ่อ

“มีสิ ถ้าไม่มีแล้วหนูจะเกิดมาได้ยังไงกัน ทิม”

“จริงเหยอคะ นาวามีคุณพ่อจริงๆ ด้วย” นาวาตัวน้อยเงยหน้า
ขึ้นมองสบสายตากนเป็นแม่ด้วยความดีใจ ดวงตาใสคือเป็นประกาย
แวววาว

“อืม หนูมีคุณพ่อแน่นอนคะ ถ้าเพื่อนๆ ของหนูบอกว่าหนูไม่มี

ให้บอกไปว่าหนูมีคุณพ่อ คุณพ่อของหนูหล่อและทำงานเก่งมากด้วย แต่ว่าคุณพ่อของหนูยังไม่ว่างมาหาหนูเท่านั้นเอง”

สิรินภาพยักหน้ารับ สงสารลูกสาวตัวน้อย เธอเห็นคำพยานของเขาจากลูกน้อย โดยเฉพาะดวงตาที่คล้ายเขามากเหลือเกิน เธอไม่กล้าโกหกว่าพ่อของนาวาน้อยตายไปแล้วหรือว่าจะหาใครมาอ้างว่าเป็นพ่อของแก เธอไม่กล้าทำอย่างนั้น กลัวว่าเมื่อไรที่ลูกสาวตัวน้อยรู้เรื่องแล้วจะโกรธเกลียดที่เธอโกหก

“ແ້วเมื่อไหญ่คุณพ่อจะว่างมาหานาวา คุณพ่อไม่ได้ไม่ชอบนาวา ไช้ใหม่คะ นาวาจะเป็นเด็กดีจะไม่ดี๊อ คุณพ่อจะได้กลับมามหานาวากับคุณแม่ นาวาจะเป็นเด็กดีทุกวันแยยคะ”

สิรินภาถึงกับกลั้นสะอื้นเอาไว้ไม่ยอมเมื่อได้ยินเสียงใสกังวานด้วยความใสซื่อของลูกสาวตัวน้อยตอบกลับมา เธอถึงกับร้องไห้แล้วกอดลูกสาวเข้ามาแนบอก น้ำใสๆ ไหลออกมาจากดวงตาคู่สวยแต่กลับไร้เสียงสะอื้น

“คุณแม่ไม่ย่องไห้ นะคะ นาวาไม่คิดถึงคุณพ่อแ้ว”

นาวาตัวน้อยปลอบมารดาพร้อมกอดเอาไว้แน่น เนื้อตัวสันเทา กลัวว่ามารดาจะเกลียดและไม่รักตัวเอง กลัวจะเสียคุณแม่คนสวยไป

“แม่ไม่ร้องแล้วคะ ไหนให้คุณแม่จู้บหน้อยชิ”

สิรินภารีบเช็ดน้ำตาออกจากดวงตาคู่สวย สูดน้ำมูกเข้าไป จิกยิ้มกว้างให้กับลูกสาวตัวน้อยแล้วใช้สองมือประคองแก้มนุ่มราวกับซาลาเปาไว้ด้วยสองมือ ก้มหน้าลงมาจูบที่หน้าผาก ปลายจมูกและแก้มทั้งสองข้าง

“ยักคุณแม่ค่า จู้บๆ” หนูน้อยนาวาออดอ้อนเสียงหวานชวนให้ใจละลายพร้อมระดมจูบ เพียงแค่นี้สิรินภาที่ชื่นใจ

สิรินภาสูดหายใจลึกๆ เธอเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดค้นหาคำว่า เหมันต์ เซอร์รอสติ ในระบบค้นหา ได้ภาพเดี่ยว

สองสามภาพเซฟไว้ในมือถือ แล้วกดเปิดขึ้นมามองดูภาพตรงหน้าแล้ว
หลบตาสุดหายใจลึกๆ

“หนูอยากรู้จักคุณพ่อใหม่”

“ไม่เอาค่ะ คุณแม่ยังให้ หนูไม่อยากยุ่งกับแ้วค่ะ” คีระชะเล็กลงๆ
ขยับสายไปมา แขนสั้นป้อมโอบกอดมารดาเอาไว้แน่น

“เงยหน้าขึ้นมองแม่”

“ไม่เอาค่ะ”

นาวาน้อยกอดหน้ากับอกนุ่ม สายหน้าไปมายังไม่ยอมเงยหน้าขึ้น
ดวงตาคอไปด้วยน้ำตาแต่กลั้นเอาไว้พร้อมกับเซ็ดไปกับเสื้อของมารดา
จนแห้ง ริมฝีปากล่างเล็กๆ ยื่นออกมาอย่างจั้นๆ

“ถ้าไม่เงยหน้ามาแม่จะโกรธแล้วนะ”

“คุณแม่อย่าโทด หนูเงยแล้วค่ะ”

นาวาน้อยรีบเงยหน้าขึ้นมา ขยับร่างกายใช้สองแขนคล้องคอแม่ของ
ตัวเองเอาไว้แน่น หลบสายตาอย่างร้อนรน เห็นขอบตาของแม่แดงก่ำ
ก็รู้สึกผิดที่ถามหาบิดา แล้วทำให้คุณแม่คนสวยเสียใจ

“นี่คุณพ่อของหนู”

สิรินภายื่นมือถือให้ลูกสาวตัวน้อยได้เห็นภาพที่หน้าจอ นาวา
ตัวน้อยค่อยๆ เหล่ตามองอย่างกล้าๆ กลัวๆ ยังไม่กล้าที่จะเอื้อมมือ
ไปหยิบมือถือของคุณแม่เอามาดู มองแล้วก็งุดหน้าเข้าอกอุ่น แล้วก็
หันมาเหลือบมองอีกครั้ง ครั้งนี้มองอยู่นาน

“คุณพ่อห่วยมาก” เสียงใสเล็กๆ ดังแผ่วเบาด้วยความซัดเซิน
นิ้วเล็กๆ ชี้ไปที่หน้าจอแล้วก็รีบเอาลงกำเสื้อของแม่เอาไว้แน่น

“หนูถือไว้สิคะ” สิรินภาบอกให้ลูกสาวถือมือถือเอาเอง เธอเห็น
แล้วว่าลูกสาวนั้นมีความอยากรู้อยากเห็นแค่ไหน หลังจากตัดสินใจ
ได้แล้วว่าจะค่อยๆ บอกลูกทีละนิด

“ได้เหยอะคะ” ดวงตากลมโตใสซื่อเงยสบสายตากับคุณแม่คนสวย

ร้องถามออกไปอย่างไม่แน่ใจ

“อ้อ ได้สิ คุณแม่ไม่เกลียดหนูหรอกค่ะ ไม่ต้องกลัวคุณแม่
ร้องไห้ค่ะ”

“ชอบคุณค่ะคุณแม่” นาวาน้อยฉีกยิ้มกว้าง ผละออกจากอกอุ่น
ใช้มือทั้งสองข้างจับมือถือของคุณแม่เอาไว้ แล้วจ้องมองภาพผู้ชาย
หน้าตาหล่อเหลาในโทรศัพท์ของมารดาไม่วางตา รอยยิ้มเขินอาย
แต่งแต้มที่ริมฝีปากเล็กๆ

“คุณพ่อหย่อ”

“ใช่ คุณพ่อของหนูหล่อมาก แล้วก็ทำงานเก่งมากด้วยค่ะ”

“คุณพ่อทำงานอะไรคะ”

“ทำหลายอย่าง เยอะมาก ทำให้คุณพ่อไม่มีเวลากลับมาหา
ไว้เมื่อไรคุณพ่อกลับมาแม่จะบอกให้คุณพ่อมาหาหนูนะคะ”

สิรินภาล้ากลืนความเสียใจเอาไว้ในใจ หวังว่าสักวันลูกจะได้
พบหน้าคนเป็นพ่อ แต่เธอไม่รู้ว่ามีเมื่อไร เมื่อโตแล้วนาวาน้อยของเธอ
คงอยากจะพบหน้ากับเขา เธอจะไม่ห้ามให้พ่อกับลูกได้พบหน้ากัน แต่
สำหรับเธอแล้วเธอคงจะไม่อยากพบ เธอเองก็มีความรู้สึกหวาดหวั่น
ไม่รู้ว่าถ้าได้พบกับเขาก็คงจะรู้สึกอย่างไร

“อ้อ หนูไม่อยากเจอแยมั้วค่ะ” นาวาน้อยส่ายหน้าไปมา แม่จะ
อยากพบพ่อแค่ไหนแต่ก็ไม่ต้องการเห็นคุณแม่เสียใจ เธอไม่อยากเจอ
แล้วก็ได้ มีภาพคุณพ่อในโทรศัพท์ของคุณแม่เอาไว้ดูก็พอแล้ว

“จริงหรือหืม” สิรินภาใช้ปลายนิ้วปิดปลายจมูกเล็กๆ ของลูกสาว
ด้วยความมั่นใจแว่ว กอดกระชับแน่น กอดจูบที่กลุ่มผมนุ่มของแก

“จริงค่ะ แต่...”

“หืม”

“แต่...หนูเหมือนคุณพ่อบ้างไหม”

“อ้อ ก็เหมือนนะ อย่างเช่น คิ้วอันนี้ ดวงตาคู่นี้ สีผมของหนู

เหมือนคุณพ่อของหนูมาก ยังผิวขาวๆ ของหนูอีกด้วย” ลีรินภาบอกพร้อมกับไล่ปลายนิ้วไปที่คิ้วของแกแกั่วเบา เบ่ลือกตา และสิ่งที่เธอจำได้ ลูกสาวตัวน้อยได้ส่วนที่ดีมาจากเขา

“คิกๆ ถ้างั้นหนูก็น่าัยกมากๆ ไซ้ใหม่คะ” สาวน้อยนาวาหัวเราะอย่างชอบใจ บิดตัวขวยเขินไปมาจนลีรินภาอดที่จะยิ้มฆ่าเสียไม่ได้ ใช้นิ้วคืบแก้มป้องนุ้มของแกแล้วปล่อย มันแดงเรือขึ้นมาทันที แล้วแตะเบาๆ

“ลูกสาวของแม่น่ารักที่สุดคะ”

“หนูชอบจัง”

“กินไอศกรีมกันดีกว่า”

“เย้ หนูขอซื้อโกแยะสกับวานิลยานะคะ”

“ได้เลยคะ หนูดูหนังรอตรงนี้นะ เดี่ยวแม่ตักใส่ถ้วยใหญ่ๆ ให้เลยคะ”

“ขอบคุณคะคุณแม่” สาวน้อยนาวาพยักหน้ารับแล้วนั่งเรียบร้อยบนโซฟา รอคอยไอศกรีมของโปรดอย่างตั้งใจ

ลีรินภาเข้ามาที่ห้องครัวเล็กๆ มือลั่นๆ ยกขึ้นปาดน้ำตาที่เอ่อขึ้นมา เจ้าตัวสุดหยาใจเข้าปอดลึๆ รวบผมมัดเป็นหางม้า เปิดน้ำก็อกเพื่อล้างหน้า ซับแห้งแล้วก็จัดการตักไอศกรีมรสชาติที่ลูกสาวต้องการจากช่องแช่แข็ง โรยด้วยท็อปปิ้งด้านบน และของตัวเองหนึ่งถ้วยถือออกมาด้วยรอยยิ้ม วางตรงหน้า ลูกสาวตัวน้อยตื่นเต้นกระโดดไปมา หยิบช้อนตักเข้าปากแล้วอมยิ้มด้วยความดีใจจนตาหยีโค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยว

“อาห่อยมากเลยคะคุณแม่ คุณแม่ชิมค่า”

ลีรินภายกมือขึ้นลูบศีรษะเล็กๆ ของลูกสาว แล้วอ้าปากรับช้อนน้อยๆ ที่ป้อนมาถึงปาก ไอศกรีมเย็นๆ ละลายในปากชวนให้อารมณ์ดี

“อืม อร่อยจริงๆ กินเร็วเข้า ถ้าช้าเดี๋ยวของแม่หมดแล้วแม่จะ

แย่งแล้วนะ”

“ไอ้” นาวาตัวน้อยทำตาตื่นรับนั่งลงอย่างเรียบร้อย ตักไอศกรีม
เข้าปากแล้วทำแก้มป่องราวกับกระรอกตัวน้อย กินแล้วหันมายิ้มให้
มารดา สิริินภาข่มขื่นไปทั้งหัวใจ

หมันต์เข้าประชุมในเช้านี้ด้วยอารมณ์ที่ไม่ค่อยดีสักเท่าไร
เมื่อคืนหลังจากที่ทุกคนกลับไปหมดแล้ว เขากลับคิดถึงผู้หญิงที่เขา
คิดว่าจะลืมได้แล้วคนนั้น แต่เพียงได้เห็นเสื้อเขียวเดียวเขากลับให้คน
ไปตามหาเธอ เขารู้สึกสับสนใจตัวเองอย่างมาก แต่ก็ไม่ได้ยกเลิกคำสั่ง
แต่อย่างใด ประกอบกับการที่เขาเพิ่งเดินทางกลับมาได้ไม่นานและ
นอนเพียงไม่กี่ชั่วโมง ทำให้เขารู้สึกอารมณ์ไม่คงที่สักเท่าไร แต่
การประชุมช่วงเช้าก็ผ่านไปได้ด้วยดี ผู้ร่วมประชุมต่างก็ไม่มีใครกล้า
ที่จะกล้ายั่วยุเสื่อหลับตัวนี้ ทำให้ทุกอย่างราบรื่น เหลือการประชุม
ช่วงบ่ายอีกช่วง ได้แต่หวังว่าทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี

“ความคืบหน้าครับ”

ลูกน้องของหมันต์ยื่นซองใส่เอกสารสีน้ำตาลปิดผนึกยังไม่ได้อ
ถูกเปิดส่งให้เจ้านายหลังจากที่เขาเดินออกมาจากห้องประชุม

หมันต์ชะงัก รับมาถือเอาไว้แล้วเบี่ยงเท้าตรงไปยังห้องทำงาน
ส่วนตัว ก่อนจะปิดประตูห้องทำงานเขาหันไปส่งลูกน้องเสียงห้วน

“ให้เลขาฯ นำอาหารขึ้นมาให้ฉันที่ห้องนี้”

“ได้ครับ”

ปึง

ประตูห้องทำงานปิดเรียบร้อย ขยายวๆ ก้าวเข้าไปถึงโต๊ะทำงาน
ในเพียงไม่กี่ก้าว เขาทิ้งตัวนั่งที่เก้าอี้ตัวใหญ่ เหยียงซองเอกสารสีน้ำตาล
ลงบนโต๊ะ เขามองมันนิ่งๆ ก่อนจะหยิบขึ้นมาแล้วเปิดดูเอกสารด้านใน

ออกมาค่อยๆ ไล่สายตาอ่าน เมื่ออ่านจบแล้วเขาก็เหวี่ยงมันลงไปที่เดิม
อย่างไม่แยแส

“ฮึ”

เขาแค้นเสียงขึ้นจุมูกออกมาแล้วลุกขึ้นยืน ใบหน้าเย็นชา
แสดงอารมณ์ออกมา เขายกมือขึ้นเสยผมด้วยความหงุดหงิด เพราะ
ในรายงานนั้นบอกว่าตอนนี้สิรินภาไม่ได้กลับไปบ้านหลังนั้น บ้านที่
เขาเคยซื้อไว้ให้แม่ของเธออาศัย ส่วนที่บ้านของตระกูลนั้นเขาก็ไม่ได้
กลับไปเช่นกัน เธอหายตัวไปหลังจากวันนั้นไม่นาน และเขาเองไม่ได้คิด
ติดตามจนถึงวันนี้

ก๊อก ก๊อก

“เข้ามา”

“อาหารครับ” พรตนำถาดอาหารวางที่โต๊ะรับประทานอาหาร
เรียบร้อยแล้วก็ถอยออกไป ทิ้งให้เจ้านายอยู่ในห้องคนเดียว ดูสีหน้า
แล้วพายุคงเข้าในการประชุมช่วงบ่ายอย่างแน่นอน

เขมันต์อยากจะอาละวาดฟาดวงฟาดงา แต่ตอนนี้เขายังทำ
อะไรไม่ได้ และยังไม่ว่าตอนนี้ผู้หญิงคนนั้นอยู่ที่ไหนกันแน่ เขา
กินอาหารเที่ยงไปเพียงเล็กน้อยและตามด้วยการดื่มวิสกี้ไปครึ่งแก้ว
ก่อนจะนั่งอยู่ในห้องเงียบๆ เพื่อปรับอารมณ์และเข้าประชุม แต่ผล
ไม่ได้เป็นอย่างที่คาดเอาไว้ เขาระเบิดอารมณ์ในการประชุมช่วงบ่ายจริงๆ
และทำให้คนที่เข้าประชุมถึงกับหวาดหวั่น คนที่ทำงานผิดพลาดถึงกับ
ร้องไห้ออกมาเลยทีเดียว มีเพียงคำสั่งเดียวคือให้แก้ไขงานให้เรียบร้อย
ภายในหนึ่งสัปดาห์ ถ้าไม่เรียบร้อยเขาจะทำการไล่ออก เพียงแค่นั้น
ก็ทำให้สันไปทั้งห้องประชุม รวากับอยู่ชั่วโลกเหนือสลบกับชั่วโลกใต้
ในคราวเดียวกัน หลังจากปิดประชุมแล้วเขาออกจากห้องตรงกลับ
ที่พักทันที

“ท่านประธานหนักกลัวมาก”

“นั่นสิ คุณพิมพ์ถึงกับร้องไห้เฮกกลางที่ประชุมเลยละ”

“โอ๊ย ฉันนี่ยังใจเต้นไม่หายเลยนะ ท่านประธานน่ากลัวจริงๆ ตอนที่ทำหน้านิ่งเสียงเหย้มใส่คุณหนักเหมือนนก ฉันกลัวมาก”

“คุณนหนเองปกติพูดจาคล่องแคล่ว แต่เจอท่านประธานเข้าไปถึงกับกลายเป็นคนติดอ่างไปเลยละ”

“ท่านประธานเหมือนอารมณ์เสียหนัก”

“นั่นสิ ไม่รู้ว่าเพราะมีเรื่องอื่นด้วยไหม”

“ไม่รู้สิ กล้าไปถามหรือเปล่าล่ะ”

“ใครจะกล้าเล่า”

“ไม่กล้าก็กลับไปทำงานกันได้แล้ว อย่ามัวมากระซิบบกระซิบกันที่นี่ ถ้าท่านประธานรู้เข้าอาจจะโดนไล่ออกได้ กลับไปทำหน้าที่ของตัวเองให้เรียบร้อย”

“ครับ”

“ค่ะ”

“ไปเร็วเข้าเลย”

ไล่ทุกคนไปแล้ว ตัวเองก็ทิ้งตัวนั่งด้วยแขนขาอ่อนแรง ดูเหมือนว่าเขาจะไม่กลัว แต่เมื่อตอนที่ท่านประธานอาละวาดในห้องทำงานแล้วนั้น เขาก็สิ้นไปทั้งตัว ดีว่าเขาเป็นคนที่ได้รายงานประชุมช่วงเช้า ไม่ใช่ช่วงบ่าย ไม่อย่างนั้นเขาคงอาจจะเป็นหนึ่งในนี้ก็ได้ ช่างโชคดีเหลือเกิน ยกมือขึ้นลูบอกแล้วก็ค่อยๆ ลุกออกจากห้องประชุมไป เมื่อเห็นว่ามีแม่บ้านเข้ามาเก็บทำความสะอาด เร่งไปทำงานของตัวเองให้เรียบร้อย

วันที่ต่อมาหลังจากหมดวันหยุดประจำสัปดาห์แล้ว สิรินภาต้องไปส่งลูกสาวตัวน้อยเข้าเรียนก่อนไปทำงาน

“เดี๋ยวตอนเลิกเรียนแม่มารับนะคะ”

“ค่ะ จ๊วบๆ” นาวาตัวน้อยพยักหน้ารับพร้อมกับฉีกยิ้มกว้าง โอบคอดคุณแม่ไว้แล้วกอดจูบที่แก้มของคุณแม่คนสวย สิริณากอดหอม แก้มนุ่มของลูกสาวแล้วปล่อยให้แกลงเดินเข้าไปในโรงเรียน

“บ๊ายบายค่ะคุณแม่”

เมื่อหย่อนๆ โบกโบกให้คุณแม่ก่อนจะเข้าไปด้านใน วันนี้อารมณ์ดีมากเพราะได้ดูภาพคุณแม่พ่อสุดหล่อในมือถือตลอดคืน ก่อนลงจากรถโดยสารเมื่อสักครู่นี้ก็ขุดูไปอีกรอบ

สิรินภาส่งลูกสาวแล้วก็ขึ้นรถกลับไปทำงาน โชคดีว่าที่ทำงานกับโรงเรียนของลูกสาวนั้นไม่ไกลมากนัก ห่างกันเพียงสองป้ายรถเมล์ เธอสามารถมารับลูกสาวในตอนเย็นไปอยู่ที่ร้านแล้วกลับพร้อมกันได้เลย ทางเจ้าของร้านอนุญาตให้เธอออกมารับลูกสาวช่วงเย็นได้ สิริณาทำงานเป็นพนักงานร้านขายจิวเวลรี่ขายเพชรชื่อดัง อยู่ในอาคารสำนักงานขนาดใหญ่ ไกลๆ กันรายล้อมด้วยโรงแรมหรูและห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ อาคารสำนักงานที่ร้านจิวเวลรี่ที่สิรินภาทำงานอยู่นั้นชั้นหนึ่งและชั้นสองจะเป็นร้านเกี่ยวกับจิวเวลรี่และร้านตัดชุดแต่งงานชื่อดังหลายร้าน ลูกค้าส่วนใหญ่จะมาหาซื้อเครื่องเพชร แหวนแต่งงาน แหวนหมั้น และเลือกซื้อแพ็คเกจชุดแต่งงานจากร้านตัดชุดแต่งงานที่นี่เป็นส่วนใหญ่ มาที่นี่เรียกว่าครบวงจรไม่ต้องไปที่ไหนอีกแล้ว สำหรับคนที่ต้องการความสะดวกสบายเกี่ยวกับการจัดงานแต่งงาน โรงแรมต่างๆ ก็อยู่ใกล้ สามารถเลือกจัดงานได้เลย

สิรินภาแต่งกายด้วยเครื่องแบบของร้าน เสื้อเชิ้ตผ้าเนื้อนุ่มแขนยาวเข้ารูปสีน้ำเงินเข้ม กระดุมติดถึงเม็ดบนสุดดูสุภาพเรียบร้อย สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรงสีดำทรงเอยาวคลุมเข่าหนึ่งคืบ เอวคอดกั้วคาดด้วยกระเป๋ายิบเล็กๆ ทรงสี่เหลี่ยมสีดำไว้สำหรับเก็บถุงมือผ้าเช็ดเครื่องเพชรและโทรศัพท์ระหว่างทำงาน สายคาดเอวคล้ายเข็มขัดรัดเอาไว้ สวมรองเท้าส้นสูงสีดำสุภาพ ผมมัดรวบตั้งเป็นหางม้า

ใบหน้าหวานแต่เต็มด้วยแป้งบางเบา คิ้วเรียวสวยปิดด้วยดินสอเขียนคิ้วสีน้ำตาลเข้มไม่หนา กรีดเปลือกตาเส้นเล็กๆ ให้ดูคม ขนตายาวไม่ต้องขีด เพียงแค่นี้ก็ห้องอนงค์ขึ้นไป ริมฝีปากอวบอุ้มเคลือบด้วยลิปสติกสีชมพูอ่อนระเรื่อทำให้ดูน่าแย้ววน เธอได้งานนี้เพราะเพื่อนของเธอฝากฝังให้เข้ามาทำก่อนที่เจ้าตัวจะไปอยู่เมืองนอก สิริภาารู้สึกขอบคุณเพื่อนคนนี้มากๆ ที่ไม่เคยรังเกียจและช่วยเหลือเธอทุกอย่าง

“ส่งน้องนาวาเรียบริ้อยแล้วหรือ”

“ค่ะพี่สุดใจ”

สิริภาช่วยพี่หัวหน้าเปิดร้านแต่เช้าเป็นประจำ เธอเข้ามาแล้วก็นำกระเป๋าสะพายไปเก็บไว้ที่ล็อกเกอร์สำหรับเก็บของส่วนตัว เช็กความเรียบริ้อยของตัวเองแล้วรอเพื่อนคนอื่นๆ มาถึงร้าน หลังจากนั้นก็ช่วยกันนำเครื่องเพชรออกมาเรียงโชว์ในตู้โชว์ ส่วนเครื่องเพชรชุดใหญ่ที่โชว์ไว้บนตู้โชว์ในผนังนั้นพี่สุดใจเป็นคนดูแล หลังจากเรียบริ้อยแล้วก็เตรียมความพร้อมเปิดร้านขาย

“ยายปลาญ วันนี้ช่วงบ่ายออกไปส่งเครื่องเพชรกับพี่ด้วยนะ”

“เอ๋ ไม่ใช่พี่หย่งไปหรือคะ”

สิริภาถามกลับด้วยความสงสัย เพราะจำได้ว่าวันนี้พี่สุดใจจะต้องไปส่งชุดเครื่องเพชรกับพี่หย่ง เครื่องเพชรชุดนี้เป็นเครื่องเพชรแต่งงานของคู่บ่าวสาวคนดังของเมืองไทย ฝ่ายชายเป็นนักธุรกิจไฟแรง ทายาทตระกูลชั้นนำ ส่วนหญิงสาวเป็นลูกสาวเจ้าสัวใหญ่รายหนึ่ง แต่เจ้าตัวนั้นเป็นดาราสาวในวงการบันเทิง แม้จะไม่ได้ดังมากแต่ก็เป็นที่รู้จักเพราะความอิจฉาที่จะได้แต่งงานกับนักธุรกิจชื่อดังทายาทพันล้าน ทั้งคู่มาสั่งทำเครื่องเพชรไว้สองชุด ชุดเล็กและชุดใหญ่ พร้อมกับแหวนหมั้นและแหวนแต่งงานที่ร้าน

คุณโอมานช่างออกแบบเครื่องเพชรของร้านนี้เป็นผู้ออกแบบให้ โดยการส่วนตัว เพราะทั้งเจ้าบ่าวและเจ้าสาวรู้จักกันดีกับคุณอาร์ม

เจ้าของร้าน เครื่องเพชรชุดนี้รวมทั้งแหวนพาเข้าไปเกือบร้อยล้าน ใช้เพชรน้ำงามที่สุด สิริินภาเองก็ยังไม่เคยเห็นของจริง เคยเห็นแต่แบบร่างเท่านั้น แต่คาดว่าของจริงคงสวยมากสมกับราคาที่จ่ายไป เครื่องเพชรชุดเล็ก แหวนหมั้นกับแหวนแต่งงานส่งไปให้แล้วเพราะใช้ในพิธีเข้า ส่วนเครื่องเพชรชุดใหญ่เน้นเพิ่งทำเสร็จ จะส่งไปให้เจ้าสาวใส่ในงานเลี้ยงค่ำนี้

“น้องหย่งเขาลาครึ่งวันจ๊ะ แพนเขาไม่สบาย พี่ก็เลยต้องเปลี่ยนคนไปด้วย”

“งั้นปลายพาน้องนาว่าไปด้วยได้หรือเปล่านั้น”

สิรินภาถามออกมาด้วยสีหน้าเป็นกังวล เพราะถ้าออกไปช่วงบ่าย อาจจะไม่ได้อีกกลับมาที่ร้านแล้ว แต่เธอสามารถไปรับลูกสาวมาก่อนเวลาได้ ถ้าได้เธอจะได้โทรศัพท์ไปแจ้งที่โรงเรียนขอลาครึ่งวัน ลูกสาวยังไม่ได้เรียนในชั้นประถมหนึ่งก็สามารถลาได้ตลอด

“อืมได้สิ”

สุดใจครุ่นคิดสักครู่ก่อนจะพยักหน้ารับ เพราะเด็กหญิงตัวน้อย นาวานั้นไม่ซุกซน คงไม่ทำให้เสียงานสักเท่าไร และเข้าใจดีถึงความ เป็นกังวลใจของสิรินภา

“ขอบคุณค่ะที่สุดใจ งั้นเดี๋ยวปลายขอโทรศัพท์ไปแจ้งคุณครู ของน้องนาวาก่อนนะคะ ช่วงเที่ยงจะได้ไปรับแกมาค่ะ” สิรินภา ฉีกยิ้มหวานขอบคุณแล้วขอตัวไปโทรศัพท์แจ้งที่โรงเรียน ซึ่งทางโรงเรียนก็ได้ทำการอนุญาต

ช่วงเที่ยงเป็นเวลาสลับพักกินอาหารกลางวัน สิรินภาออกไปรับ ลูกสาวตัวน้อยที่โรงเรียน แล้วพาแกกลับมากินอาหารที่ร้านใกล้ๆ ที่ทำงาน กินเสร็จแล้วก็พากลับมาที่ร้านเพชร ให้แกนั่งวาดรูประบายสี อยู่ด้านหลังร้านที่เป็นที่พักของพนักงาน นาวาตัวน้อยก็ไม่ได้ซุกซน ออกมาเดินเล่นหน้าร้านให้เป็นที่เกะกะ เพราะรู้ว่าคุณแม่กำลัง

ทำงานอยู่ แม่หนูน้อยแค่แอบยื่นหน้ามาส่งดูคุณแม่ของตัวเองพูดคุยกับลูกค้าที่เข้ามาสอบถามดูเครื่องเพชรด้วยแววตาเป็นประกายใสซื่อ ก่อนจะหดศีรษะเล็กๆ กลับเข้าไปด้านหลังร้าน ซุกตัวลงนอนบนโซฟานุ่มๆ ดึงผ้าห่มผืนเล็กมาห่มตัวเองระหว่างรอคุณแม่ทำงานเสร็จ

ช่วงบ่ายนิดๆ สิริินากกลับเข้ามาหลังร้านเพื่อเตรียมตัวออกไปกับพี่สุดใจ เธอเห็นลูกสาวตัวน้อยนอนขดตัวหลับอยู่บนโซฟาตัวเล็กแล้วก็มียิ้ม ย่อตัวนั่งลงจนใบหน้าเสมอกับใบหน้าเล็กๆ ของลูกสาว ใช้ปลายนิ้วบิดแก้มนุ่มของแกเล่นเบาๆ แล้วบิดที่ปลายจมูกหนึ่งครั้ง โนม้ตัวลงไปหอมแก้มนุ่มน่ากัดหนึ่งที่ ค่อยๆ ดึงผ้าห่มออกจากตัว เก็บใส่กระเป่าสะพายหลังเล็กๆ ของแกให้เรียบร้อย แล้วหันมาปลุก

“ลูกสาวตัวน้อยของแม่ตื่นได้แล้วค่ะ”

“อื้อ” นาวาน้อยร้องครางออกมาเบาๆ ขนตากระพือเล็กน้อย ก่อนที่ดวงตากลมโตจะเปิดขึ้น สิริินาเห็นประกายสีทองแว่ขึ้นมา จากดวงตาของลูกสาววูบหนึ่งก่อนจะกลายเป็นสีดำสนิท ริมฝีปากน้อยๆ อ้าหุบๆ ก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นบิดขี้เกียจ สิริินาอดที่จะกลั้นหัวเราะไม่ได้ เธอใช้มือบิดแก้มแดงก่ำของลูกสาวตัวน้อยแล้วก็ใช้กระดาษเปียกสำหรับเด็กเช็ดใบหน้าที่ของแกจนสะอาด หัวผมเปียทั้งสองข้างที่ยุ่งๆ ให้เรียบร้อย

“หิวไหมคะ”

“ค่ะ”

“ดื่มนมหนึ่งกล่องก่อนนะ เดี๋ยวไปกับคุณแม่แล้วคุณแม่เอาสุติใจส่งของให้ลูกค้าเรียบร้อยแล้วคุณแม่จะพาไปกินของอร่อย”

“ได้ค่ะคุณแม่”

สิริินาอดจวบที่หน้าผากเล็กๆ ของลูกสาวพาลงลูบปอຍผมอ่อน ให้เป็นระเบียบ หยิบเอานมกล่องเล็กๆ มาเจาะแล้วส่งให้แก่ถือ ริมฝีปากเล็กแดงก่ำ อ้ากว้างแล้วหุบงับตลอดดูดูพร้อมกับมองคุณแม่

คนสวยเก็บของใส่กระเป๋าสะพาย เสร็จแล้วเจ้าตัวก็ลงมาจากโซฟา นำกล่องนมทิ้งลงในถังขยะ ลีรินภาส่งแก้วน้ำให้แกดื่มอีกหน่อยเพื่อล้างปาก เธอดื่มที่เหลือของลูกสาว หยิบเอากระเป๋าสะพายเล็กๆ ของแก มาสวมให้ หนูน้อยนาวาสะพายหลังแล้วกระโดดเบาๆ จับมือมารดา เอาไว้แน่น ชุตไม่ได้อัปยศเพราะไม่ได้ใส่ชุดของทางโรงเรียนอยู่แล้ว เป็นชุดกางเกงขาสั้นสีน้ำเงินเสื้อยืดสีขาวลายการ์ตูนตัวโปรดสกรีนอยู่ ด้านหน้า สอดชายไว้ในกางเกง สวมถุงเท้าและรองเท้าผ้าใบสีขาวสำหรับเด็ก ดูน่ารักซุกซนสดใส

“ไปกันเลยไหมคะ”

“รอสักครู่นะ เดี่ยวรอคุณอาสุดใจเอาของออกมาก่อนจ๊ะ”

“ค่ะ”

หลังจากนั้นไม่นานสุดใจก็ออกมาพร้อมกับกล่องเครื่องเพชร ชุดใหญ่ที่ใส่ไว้ในกล่องเซฟลิเงิน มีคุณลุงบอดี้การ์ดตามไปด้วยหนึ่งคน เป็นทั้งคนขับรถด้วย ทั้งหมดขึ้นรถส่วนตัวของทางบ้าน แล้วก็มุ่งตรงไปยังโรงแรมชื่อดังที่อยู่ไม่ไกลจากนี้เท่าไร ลีรินภาเองก็เพิ่งจะทราบว่าจะต้องไปส่งให้กับลูกค้าที่โรงแรมไหน พอมาถึงแล้วหัวใจดวงน้อยก็เต้นไม่เป็นสำ เมื่อเห็นว่าเป็นโรงแรมของตระกูลเซอร์รอสติ

“อู๋ โยงแย้มใหญ่จ้ะค่าคุณแม่”

นาวาตัวน้อยท้อปากทำตาโตเมื่อเข้ามาด้านใน เจ้าตัวมองรอบๆ แล้วรู้สึกตื่นเต้น เพราะไม่เคยเข้ามาโรงแรมหรูๆ แบบนี้มาก่อนเลยสักครั้ง

“อย่าชนเดินหลงไปไหนนะคะ”

“ค่าคุณแม่ หนูไม่ชนค่า” นาวาตัวน้อยโบกมือไปมาเอียงคอ บอกกับมารดาด้วยน้ำเสียงเจื้อยแจ้ว ส่งสายตาสื่อซื่อบอกเป็นนัยๆ ว่า หนูไม่ชนแน่ค่ะ

“น่ารักที่สุดค่ะ”

“อิจฉาปลายเหลือเกินที่มีลูกสาวน่ารักแบบนี้” สูดใจนั้นแต่งงานมาหลายปีแล้วแต่ก็ยังไม่มียูตร เพราะสามีน้ำเชื้อไม่ค่อยแข็งแรง ทำให้ยังไม่สามารถมีลูกได้ เมื่อเห็นความน่ารักของนาวาเข้าบ่อยๆ ก็ทำให้เกิดความอิจฉานิดๆ

“พี่สูดใจก็รีบมีลิตะ แล้วไปปรึกษากับคุณหมอหรือยังคะ”

“ไปแล้ว ถ้ารอบนี้ไม่สำเร็จ พี่กับสามีตกลงกันว่าจะให้คุณหมอคัดเชื้อให้แล้วละ”

“ดีค่ะ มีตอนนี้จะได้โตทันใช้ค่ะ”

“จะได้โตน่ายกเหมือนหนูด้วยค่าคุณอาสูดใจ” สาวน้อยนาวาเอียงคิ้วระน้อยๆ มาจากด้านหลังของมารดาแล้วบอกกับคุณอาสูดใจด้วยน้ำเสียงใสๆ กับรอยยิ้มน่ารักเห็นฟันซี่เล็ก แก้มน้อยป่องราวกับซาลาเปาน่าบิ๊บ อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปบิ๊บเบาๆ

“อ๊า” สาวน้อยนาวาร้องออกมาแล้วหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจ จับมือของคุณแม่คนสวยเอาไว้แน่น

ความน่ารักของนาวาตัวน้อยทำให้แขกและพนักงานของโรงแรมแห่งนี้หันมามองแล้วหันไปกระซิบกระซาบกันแผ่วเบา

“เด็กคนนี้น่ารักจังเลย”

“อืม น่ารักมาก ฉันอยากมีลูกสาวน่ารักแบบนี้บ้าง”

หลังจากที่สิรินภาเข้าลิฟต์ไปเรียบร้อยแล้วพร้อมกับคนอื่นๆ ถ้าเธอได้เหลือบมองออกไปจะพบเจอกับคนที่ทำให้เธอต้องตกใจอย่างแน่นอน ประตูลิฟต์ปิดลงกั้นการมองเห็น ส่วนเหมันต์นั้นมีความรู้สึกว่ามีบางอย่างให้เขาต้องหันไปมองประตูลิฟต์สำหรับลูกค้าที่กำลังปิด เขาเห็นเพียงเด็กหญิงตัวน้อยที่มองมายังเขาพร้อมกับยิ้มกว้างพูดคุยกับบางคน เขารู้สึกคุ้นสยตาอย่างประหลาด แต่เมื่อประตูลิฟต์ปิดแล้ว เขาก็ดึงสายตากลับมาตรงไปยังลิฟต์ส่วนตัวสำหรับผู้บริหารเท่านั้น

